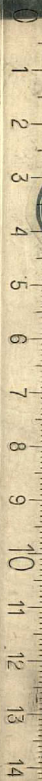

No. *A*
3-329

Biblioteca de la Universidad
MARIANA
Salto A
Evento 3
Fecha _____
Número 329

Bibliothèque Universitaire
CANADA
Séle A
Exempl. 3
Toute _____
N° 359

REGULÆ
COMMUNES
CLERICORUM
REGULARIUM
MINORUM.

Bombelli inc.

FULGINIÆ 1792.

Typis Jo. Tomassini Impr. Ep.
Superiorum permissu.

P R Æ F A T I O.

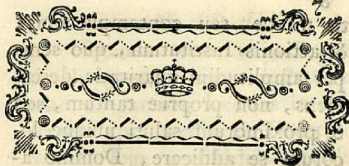
*I*nter eas legum varietates, quæ ad Nostræ Religionis munimen in Constitutionum libro optima dispositione traduntur, Regulæ, seu observantiæ communes congruenti ordine numerantur. Quandoquidem liquido constat, ex cunctis nostris legibus alias esse, quæ generatim ab omnibus, & singulis observandæ non erunt, sed ab illis dumtaxat, ad quos pro ratione muneris, vel gradus attinent, cujusmodi esse

Quicumque hanc Regulam sequuti fuerint pax super illos, & misericordia. Ad Galat. 6. 16.

⁴
perhibentur fere omnes, quæ
in secunda, tertia, & quar-
ta Constitutionum parte, &
multæ etiam, quæ in prima
continentur; Alias vero esse,
quæ ad omnes, & singulas
Nostræ Ordinis personas, Sa-
cerdotes, Clericos, Laicos, si-
ve Professos, sive Novitios
spectant, ut ab ipsis commu-
niter, qua par est uniformi-
tate serventur. Cumque val-
de congruat, has ipsas com-
munes leges in unum redige-
re, quò brevius, & facilius
innotescant; jure, ac meritò
eas simul in hoc libello colle-
ctas, atque ex Constitutioni-

⁵
bus (prout Anno 1678. auctæ,
ac emendatæ, & a Sancta Se-
de approbatæ, Typis editæ fue-
runt) atque ex Decretis vim
legis habentibus, secundis cu-
ris depromptas, lucique ite-
rum consignatas, servandas
exhibemus, eo pene ordine,
quo in prima Constitutionum
parte habentur. Omnes ita-
que, & singulos Nostræ Re-
ligionis Viros in Domino co-
hortamur, ut libellum hunc
privatim sæpe legant, medi-
tentur, observent, & in eo
perfectionis semitam videant,
agnoscant, & discant; liben-
ter, atque attente audiant,

cum publice in Refectionis loco
singulis Mensibus ex Consti-
tutionum præscripto legentur.
Sed jam Regulas ipsas per se-
quentia Capita tradimus.

CAPUT I.

De Regulis communibus circa fi-
nem Nostræ Religionis, ac
media in universum.

N. I.

Nostræ Religionis, quæ
communi appella-
tione Clericorum
Regularium Mino-
rum insignita est, sciant omnes
oportet, peculiarem finem, quem
sibi Divino edocta Spiritu desi-
gnat, alium non esse, quam vi-

tæ mixtæ, seu contemplationis, & actionis Institutum, quo semper amplitudini charitatis deserviens, non propriæ tantum, sed & proximorum saluti ubique locorum se addicere, Domino adjuvante, intendit.

N. II.

Ad quem profectò finem omnès, & singuli Nostræ Religionis viri studeant, mentis aciem eo cordis affectu dirigere, ut illius adipiscendi desiderio ferveant, nec ulla prætereat dies, in qua fixa animi intentione non perpendant, hanc ipsorum esse vocationem, nec ad aliud, calcatis Mundi illecebris, unius moris cohabitare in Domo Dei, quam, ut hujus Instituti Cæleste Negotium tota virtute absolvere possint.

N. III. Proinde vero ut ad eum sic designatum finem recto tramite dirigantur, hæc eis in universum apta media ex Constitutionum lege assumenda intelligant; Nempe solemnia Vota, contemplationis exercitia, & alios actus erga Deum, erga se ipsos, erga Superiores, ac Religionem, & denique erga Proximum; quibus omnibus vitam ad prædictum finem ordinantes, non alia potiora media sibi suppetere verè credant. Ea tamen magnanimitate præditi Sanctorum exemplo, altiora æmulantes, plura, quam quæ Religio parat, præstare nitantur. Etsi enim quibusdam legum limitibus Regularium status contineatur, perfectionis tamen limites urgens Chri-

sti charitas non agnoscit. Cæterum ad singulas Regulas, circa singula media præscribenda transeamus.

CAPUT II.

De Regulis communibus circa solemnia Vota in universum.

N. I.

Solemnius Votis semel in Professionis actu emissis, illud superesse videtur, ut completa ratione serventur, quod hic omnibus, & singulis Nostris Professis, sive Sacerdotibus, sive Clericis, sive Laicis insuper injungimus, videlicet ut ex antiquo, & commendabili ritu Nostræ Religionis quotannis in vigilia Epiphaniæ simul congregati, quæ emisere Vota, denuò renova-

re, & nuncupare teneantur, ea ratione, & ritu, qui in libello de Nostris ritibus habetur.

N. II.

Ipso autem renovationis die sic se devote disponere quisque nitatur, ut exercitiis dumtaxat spiritualibus intentus incumbat. Ideoque silentium hac die seriò indicitur, distractionis occasiones præcidantur, extra domum egressus (quoad fieri poterit) caveatur; quæcumque etiam corporis quotidiana recreatio tam matutina, quam vespertina cesset, quicumque vitetur congressus, ut sic devotionis igne succensi medullata offeramus Deo holocausta, reddamusque vota, quæ, distinxerunt nostra labia ab initio. Proinde laudabiliter & piè se quisque gereret, si no-

vo semper Spiritu, quotidiana
Votorum iteratione privatim se
Domino in holocaustum offerret.

CAPUT III.

*De Regulis communibus circa
Paupertatem.*

N. I.

Religiosa Paupertas, quæ pa-
rens quædam est, genera-
tioque virtutum, eo cordis af-
fectu a Nobis omnibus ample-
ctenda est, ut verè pateat, ip-
sam in terris cælestem Nobis
esse Thesaurum, abdicatis per
solemne Votum terrenarum qua-
rumcumque rerum, omniumque
temporalium bonorum dominio,
eorundemque usus jure, ac pro-
prietate.

N. II.

Hæc Deo solemniter pro-
missa paupertas ita ex Insti-
tuti professione observanda No-
bis incumbit, ut communia esse
intelligantur omnia, & in com-
muni, & de communi semper
vivamus. Nemini proinde ex No-
stris proprium aliquid unquam
habere, aut appellare licebit,
immò nec bono aliquo Nobis
concesso, tanquam proprio uti;
unde voces *meum*, ac *tuum* eli-
minantes communi vocabulo quis-
que in loquendo, atque scriben-
do significet, se nihil in hac vi-
ta proprium possidere.

N. III.

Nemo item sit, qui per
se, vel per alium procuret, ut
sibi, quoad vixerit, sive ad cer-
tum, definitumque tempus an-

nui redditus, censusve, aut aliqua pecuniæ summa a quocumque, vel propinquo, vel extraneo, sive testamento, aut donatione, sive quovis alio titulo, modove relinquuntur. Novitiis verò esto non sibi, domus tamen congruæ sustentationi, atque commodo consulentes, de licentia Superiorum, præscripto tempore a jure, annuum proventum, vel determinatam pecuniam reservare licebit.

N. IV.

Quæcumque insuper bona non solum immobilia, sed & mobilia cujuscumque generis, vel qualitatis fuerint, pecunia, proventus, census supellex, aut quodvis aliud, ad aliquem ex Nostris pervenerint ex eleemosyna, donatione, testamento, legato,

quolibet alio hæreditario titulo, aut causa, vel ex quavis hominis, aut juris dispositione, ea omnia statim communia constitui, & esse intelligantur, ac Superiori sincera fide manifestentur, & respectivè deferantur, in communem capsam reponenda; nec possit quisquam, sine ipsius Superioris licentia, sive in communitatis, sive in sui, aut alterius usum, vel commodum impensam aliquam facere, & qui auctoritate propria, seu independenter a Superiore id agere præsumat, pro hujusce proprietatis delicto condignis pœnis subiaceat.

N. V.

Deposita hinc, extra domum apud externos, vel etiam propinquos servanda nemo committat, nisi Superior ea ratione

concesserit, ut communitatis nomine custodienda tradantur. Numerorum aliquid, præterea, aut Syngrapham suo nomine solvendam, vel ad se aliqua ratione spectantem, aut argentum, aurum, gemmas, & hujusmodi prætiosa apud se habere, & servanda suscipere nemini omninò liceat; sed id omne quod cuique creditum fuerit ut servetur, in communem capsam reponatur, nec ullo unquam tempore inde extrahi possit etiam a Superiore, nisi cum vero Domino restitui debet, sub pœnis a Nostris Constitutionibus statutis.

N. VI.

Nulli pariter liceat procurare, aut etiam permittere, ut numerorum quævis summa ab eo in eleemosynas, vel aliud quod-

cumque opus eroganda, sive aliquibus certis, vel incertis personis reddenda sibi injungatur. Si vero hujusmodi, quæ dicuntur confidentiæ, nobis insciis, demandatæ, & concreditæ fuerint, id onus ne suscipiatur, antequam Superior Localis licentiam dederit.

N. VII.

Nostrorum insuper cubicula (quorum singula pro singulis erunt) eorumque supellex non aliter quam paupertate nitescant. Nihil ibi, quod materia, vel artificio sit pretiosum, nil etiam esculenti, aut poculenti, (nisi tantum ratione infirmitatis, & de licentia Superioris dummodo non sit in magna quantitate) ibidem retinere licebit. Nudi parietes, lecti simplices sint, & (habita ra-

tione ætatis, ac qualitatis Regionis) cum unica culcitra, seu in stragulo ex lino, aliave parvi pretii materia confecto, cum uno etiam, vel ad summum duobus pulvinaribus. Quatuor denique palmos in latitudine lectuli non excedant. Habeatur tamen eorum ratio, qui acerbæ valetudinis sunt, aut infirmi, quibus latior lectus concedatur. Sedilia etiam non nisi necessaria permittantur. Ut autem in cubiculis præscripta paupertas illæsa maneat, Superiores bis, aut ter in anno, & quoties insuper necessarium duxerint, cubicula visitent singulorum, & quæ forsitan in eis a paupertatis proposito dissona repperint, nullo modo, dissimulando, permittant.

capitulum XI. N. VIII.
 -x- Horologia e rotis confecta, aureas, vel argenteas, capsulas, libros auro, & argento, aut insigniis familiae ornatos, Icones variis coloribus depictas, sculptasve, seu calatas nemo habeat, sed cartaceas, parvique pretii, nec armaria, tabulas, pluteos, & Oratoria ex eo ligno confecta, quod habitatio locorum, & Regionum ratione in magno pretio sit, atque in universum, curiosa ornamenta nobis ad privatum usum prohibita esse intelligantur.

N. IX.

-x- Ad hæc nemo sit, qui novam vestem, aut omnino novum aliquid cujuscumque generis fuerit, sive utendum accipiat, sive apud se habeat, nisi Superior viderit, probaverit, benedi-

tionemque impertierit. Id etiam nisi de ipsius licentia, sive extraneis, sive nostris commodari; nec insuper peculiari unquam privati Religiosi signo, si proprio nomine communi possit. In itinere autem paupertatis leges non minus exactè servandæ erunt. Quare nihil aliud, quam in viaticum expendatur; quod si in ipso itinere ab eo emptum quid, aut quomodolibet acquisitum fuerit, id omne, statim Domum reversus, ad Superiorem deferre teneatur.

N. X.

Ulterius, etsi omnes ex Instituto, ac Solemni Voto paupertatem profiteamur, eam tamen munditia nitentem, non sordibus deturpatam amplectimur. Placeat paupertas, displiceant sordes;

unde in cubiculis, in mensa, in victu, in vestitu, & in omnibus aliis semper paupertati munditia adjungatur, nec sordidum quid sit nobis permissum.

N. XI.
Tandem licet vita perfectè, exactèque communis, secundum quam ad mentem œcumenici Tridentini Concilii, aliarumque Apostolicæ Sedis Sanctionum Religio Nostra instituta est, ubique vigere debeat, illamque optare, & restitutam libenter amplecti teneamur; nihilo tamen secius cum experientia, non sine magno cordis nostri œrore, nos doceat, eam plurimis abhinc annis pro temporum calamitatibus, rei que familiaris ubique angustiis non potuisse apud nos, nec hac tempestate posse

adamussum servari, quantumvis danda sit opera, ut quam diligentissimè inducatur, interea tamen (prout Sancta Sedes indulgere consuevit) annui proventus, peculiique usus in res honestas, licitasque impendendi, in illas scilicet, quæ Religioso a Domino ipsa suppeditari debuerant, ad præscriptum Decretorum tum Apostolicæ Sedis, tum etiam Capitulorum Generalium Nostri Ordinis permissi intelligantur.

CAPUT IV.

De Regulis communibus circa Castitatem, & Obedientiam.

N. I.

Quæ ad Castitatis virtutem spectare videntur Regularum præscriptiones, hic statuen-

dæ non erunt; cum satis comperitum sit, qua ratione, quoque zelo, cordisque conamine hæc Angelica virtus custodiri meritò debeat; ast quæ ad eam custodiendam circa macerationem carnis, & circa mulierum colloquia hoc loco præscribi possent, infra disponentur.

N. II.

Ad Obedientiam ergo transeuntes, cum ea (ut Magnus Gregorius ait) sola sit, quæ virtutes cæteras menti inserit, insertasque custodit, ad ipsam omni studio complectendam jurè exhortamur. Ea propter Superiores omnes reverebimur, ut parentes, eisque promptè, & sincerè obediemus, non executione tantum, sed voluntate etiam, & intellectu simul. Quod quidem

facillimè præstabit, qui Christum Dominum in Superiore agnoscere studuerit. Proinde illicò parendum est Prælato, quod nimirum ille vices Dei gerat, ejusdemque auctoritate fungatur, qui dicit: *Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit.*

N. III.

Proinde se quisque paratum ad obediendum exhibeat, nec expectet, ut Superior scripto, aut voce præcipiat, aut jubendi vim, quam habet, exercent; sed boni Religiosi partes erunt etiam in his, de quibus nulla extat jussio, aut nihil expressè præscriptum, Superioris voluntatem exquirere, eique animo, & affectu adhærere.

N. IV.

Commissum quoque sibi onus, vel officium, quodcumque tandem sit, absque discussione quisque recipiat, & pro modulo virium sincerè, ac strenuè exequatur. Nam protervæ mentis signum est, & ambitionis seminarium, Officiorum gradus æstimare, & hoc sibi competere, illud vero minime, ore querulo, & animo perturbato disserere. Cæterum si quid oneris imponatur, quod sibi vires excedere videatur, ne recuset, sed in Domino confisus humiliter subeat. Virtus enim Domini in infirmitate perficitur. Si verò sua debilitas, aut ineptitudo Superiorem lateat, ubi eum adierit, & quid se ab illo officio suscipiendo exterreat, humiliter, pla-

cide, & aperte significaverit, nihil aliud superest, quod facere debeat; proinde Superiori voluntati acquiescat.

N. V.

Quoniam insuper (ut Bernardus ait) perfecta obedientia terminis non arctatur, idcirco, quocumque locorum etiam inter Infideles, atque Indiarum regiones Superior migrandum ad legis præscriptum cuique jusserit, nulla interposita mora, quam primum migrare festinet; nemo propterea audeat aut longioris itineris, aut cujusvis alterius generis impedimentum, quod Superior non approbet, aliquo modo prætexere.

N. VI.

Jam verò ordo obedientiæ exposcit, ut non solum Superioribus, verum etiam eorum Vi-

cariis, & Ministris in iis, quæ ad eorum Officia spectant, obediamus. Quare nemo sit, qui illis obtemperare recuset.

N. VII.

In universum autem adeò celeriter obediendum cuique erit, ut cum primum Campana sonum dederit, aut alio modo obedientiæ signum innotuerit, statim surgere debet, & nec tantum moræ interponere audeat, quantum cæpti apicis consumet figuram. Ità enim imitabimur Sanctos, qui (ut Cassianus refert) imperfectam litteræ lineam relinquentes, non tam operis complementum, lucrumve sectabantur, quam obedientiæ virtutem exequi toto studio, atque æmulatione festinabant. Religiosi enim viri (ut ille subdit) adeo cunctis virtuti-

bus obedientiam præferre debent, ut universa dispendia subire contenti sint, dummodo hoc bonum in nullo violare videantur.

N. VIII.

Denique, ne conscientia laqueus cuiuspiam injiciatur, notum facimus, inobedientiam eatenus ad læthalem culpam nos inducere, quatenus Superior in virtute sanctæ obedientia, vel sub pœna excommunicationis, vel alterius censuræ juxta formam in Constitutione præscriptam quidquam præcipiat. Sed nihilominus quamvis obedientia transgressio læthalem culpam, nisi hac jam explicata ratione non inducat, tamen pœnæ, & quidem gravi subijcimus omnes, qui eam quovis modo impositam violare non vereantur; ut ita hujusmodi Re-

ligiosi sedulo coerceantur, & obedientia jugo colla submittere cogantur.

CAPUT V.

*De Regulis communibus circa
Votum, & Juramentum
non ambiendi.*

N. I. Quartum solemne **Q**uartum solemne **V**otum, si-
cut & Juramentum, quo
omnes ex Nostris ad clericalem
statum vocati se adstringunt, præ-
lationes, vel dignitates non pro-
curandi, quamvis extrinsecos tan-
tum actus, quibus dignitas pro-
curatur, sub obligatione (&
nullo modo desideria dignitatum,
vel hujusmodi alios actus inter-
nos) spectent; nihilominus, ut
illæsa ab omni labe serventur,

cavendum cuique erit, ne vel minimis hisce desideriis aditum sui cordis patere permittat, quibus tot vitiorum pestilens virus erumpit.

N. II.

Cæterum si contingat (quod absit) aliquem ex nostris dignitatem aliquam contra votum prædictum, vel juramentum sacrilegâ impietate sibi committi, aut demandari curasse; tamquam voti transgressorem, vel etiam perjurum gravissime puniendum esse privatione vocis activæ, & passivæ, & inhabilitate ad illam, privatione etiam officii, & loci, aliisque pœnis Superiorum arbitrio infligendis justa severitate decernimus. Qui verò absque Superiorum licentia gradum Magisterii, vel Doctoratus, vel

etiam Cathedram in Academiis litterariis, aut munus Regii Concionatoris, vel Qualificatoris Tribunalis S. Officii procuraverit, pœnis quoque a nostris Decretis statutis subjaceat.

N. III.

Sub gravi præterea pœna eunctis injungitur, ut Superiori statim revelare, & denunciare teneantur, quodcumque ipsis innotuerit, quempiam Voti hujus, aut Juramenti transgressorem aliquo modo fieri; Jure tamen naturæ, ac divino, quoad correctionem fraternam, servato.

N. IV.

Tandem, ne vel minima detur ambitionis occasio, prohibemus, ne quis sive per se, sive per alium sibi procurare, aut demandari præsumat vel vocem

in Capitulo, vel alium quemlibet Gubernationis gradum, vel etiam ad Ordines promotionem, aut in secundo gradu Sacerdotem institui, sive insuper Lectoris, sive Concionatoris munere fungi, vel denique ad Sæcularium Confessiones audiendas assignari. Qui contrafecerit, graviter puniatur, & ad eodem gradus, vel officia perveniendi facultas ne fiat.

CAPUT VI.

De Regulis communibus circa Contemplationem, & alios Actus erga Deum exercendos.

N. I.

Post regulas erga vota servandas consequenti ordine eas, quæ ad exercitia Contemplatio-

nis, & alios actus erga Deum, ejusque cultum spectare videntur, modo prosequemur. Hæc enim nobis ad nostri finis consecutionem secundo loco post vota proponuntur.

N. II.

In primis ergo intelligamus oportet, hæc exercitia, hosque actus, esse præcipua Nostræ Religionis fundamenta, quibus firmiter innixi perfectionis culmina facile pertingamus. Unde vel ab ipsa prima Novitiatus institutione hoc præcipuo spiritu inbuantur Novitii, ut omnes quotquot sumus, non corpore tantum, sed etiam mente a rebus sæcularibus abducti res divinas assiduè contemplari, & in iis, quæ ad Dei cultum pertinent, diligentissimi, atque exactissimi obser-

vatores esse conemur. Sic enim optimam partem eligemus, & in illo uno, quod Domini sententia necessarium est, quiescemus.

N. III.

Proinde Dei etiam Matrem Beatissimam semper Virginem Mariam, ut peculiarem Nostræ Religionis Patronam perpetuo pietatis affectu omnes prosequamur, & semper ad illius patrocinium, atque præsidium fidenti animo confugiamus. Cæterum singula, quæ magis in particulari ad contemplationem, cultumque divinum attingunt, per sequentia capita traduntur.

CAPUT VII.

De Regulis communibus circa Mentalem Orationem.

N. I.

Cum inter omnia contemplationis exercitia primas obtineat vices Mentalis Oratio, sic eam omnes ardenti studio complectamur, ut verè *homines Orationis* videamur, & simus. Cæterum, ut nemo sit, qui a communi Oratione aliquo prætextu abesse possit, statuatur mane prima, & secunda Oratio, ut si quis a prima abesse cogatur (habita tamen prius a Superiore licentia) secundæ interesse non omittat. Sed vespertinam Orationem geminare non refert. Statim itaque ac communis Orationis sive matutinæ, sive vesper-

tinæ signum innotuerit, omnes, & singuli ad designatum a Superiore locum (qui erit ex constitutionum præscripto vel Chorus, vel Ecclesia, vel Oratorium) simul conveniant. Neque aliquis sine justa causa, & sine Superioris licentia abesse præsumat.

N. II.

Communis præterea hæc Oratio ab omnibus Nostris in singulis Domibus, & Collegiis quotidie bis in die, mane scilicet, & vespere semper peragatur ad semihoræ scilicet spatium in exercitiis, Novitiatus separati, & recessus Domibus, atque vespertina in Collegiis; in his verò, pro quibus circularis Oratio, de qua infra non præscribitur, matutina Oratio ad unam horam excurrat. In fine autem

communis hujus Orationis Beatissimæ Virginis Mariæ Lauretanæ lytaniæ simul à Nostris recitentur, uno invocante, cæteris verò respondentibus, post cujus Orationem illæ addantur S. Michaelis Archangeli, Patriarchæ S. Josephi Ordinis Nostri Tutelarium, atque ejusdem Institutoris Beati Francisci Caracciolo.

N. III.

Porro in designato loco unà congregati, hoc simul ordine consistant, ut Præpositus dumtaxat in propria Sede, cæteri verò omnes promiscuè, juxta cuiusque devotionem ibi morentur. Novitiis tamen, ubi conjunctus Novitiatus erit, locum aliquem ibi designet Præpositus, in quo simul uniti permaneant. Nemo verò sit, qui ab incepta oratio-

ne, antequam communiter absolvatur, abscedere audeat, nisi forte gravi necessitate compulsus. Quo tamen casu licentiam, & benedictionem ab eo, qui præest, petat.

N. IV.

Præter communem hanc, alia etiam in Domibus recessus, Novitiatus separati, atque *exercitiorum* instituenda erit *circularis* mentalis oratio, quæ interdium tantum, vicissim in orbem assidua revolutione in Choro peragetur, singulis diei horis a singulis Religiosis ad eam designatis: hocque erit in his domibus peculiare Nostræ Religionis munus, per quod semper in actu divino conspectui, veluti lampas ardens ipsa possit adstare, lucis fulgorem inde foras effusura.

N. V.

In ipsa denique tam *communi*, quam *circulari* Oratione Ecclesiæ Catholicæ, Congregationisque Nostræ, & Nostrorum benefactorum, præcipue fel. record. Sixti V. Pontificis Maximi, aliorumque Summorum Pontificum, ac sublimium Sæcularium Potestatum meminisse debemus, quorum omnium auspiciis ortum, incrementum, tutelam, aut insignia beneficia habuit Religio Nostra.

CAPUT VIII.

N. I.

De Regulis communibus circa Chororum, & Divina Officia.

Singuli Sacerdotes, & Clerici ad divina officia unà in Cho-

ro celebranda, ad Nostræ Religionis præscriptum conveniant, nec aliquis, sine Superioris licentia abesse præsumat. Excipimus eos, quibus ob alia onera subeunda, vel perfuncta Constitutiones ipsæ abesse permittunt. Extra Chorum verò ad Divinum recitandum Officium Clericos Sacris Ordinibus non initiatos Religio Nostra minimè obligare intendit; statutis tamen in proprio ipsorum libello precibus, quas exactè servandas decernimus, ii sedulò incumbant.

N. II.

Laici quoque ad matutinum surgant, & in Choro medio genuflexi tantisper orent, donec Invitatorio, & Hymno absolutis, primus Psalmus inchoetur. Mox benedictionem simul ab eo,

qui præest, petant, & deinde ad opera sibi præstituta secedant, vel in Ecclesia, dum Matutinum expletur, orantes persistent. Teneantur tamen quotidie privatim recitare per tres supra triginta vices Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam, tertiamque alternatim Sanctissimi Rosarii partem, loco, tempore, ac Præside Sacerdote per Superiorem definiendis.

N. III.

Cæterum Sacerdotes omnes, & Clerici, ut recto ordine Chori munia valeant obire; hæc eis servanda præscribimus. Primum, ut Chorum ingredienti, aqua benedicta se aspergant, & facta Sacramento genuflexione, Superiori, vel Præsidi, aliisque Clericis utriusque Chori profun-

dè se inclinent, & ad proprium locum accedentes ibi devotè genuflexi præparent se ad divinas laudes, donec Præses officium inchoandi signum dederit; & tunc strenuè, alacriter, & sine strepitu ad divinas laudes consurgant.

N. IV.

Si autem inchoato Officio, vel Missa solemni quispiam supervenerit, genuflectat in plano Chori, vel alibi versus Altare ad spatium unius Pater Noster orans, & si ibi aderit Præpositus, vel Vicarius, surgendi signum expectet: quo habito, statim surgat, & facta Sacramento genuflexione, eidem Superiori, aliisque de Choro profundè se inclinet, omnesque eum (præsertim si Sacerdos erit) denudato capite consalutent, & postea

ipse ad suum locum se conferat; si vero nec Superior ibi, nec Vicarius aderit, brevi oratione præmissa, & nullo expectato signo surgat, & cum aliis in suo loco conveniat. Sic autem unusquisque ad suum locum accedat, ut si eum fortè alium occupare videat, nè transeundo alios perturbet, tunc debet, vel expectando, vel modèstè, & devotè incedendo, ità tempus commensurare, donec finiatur versiculus ab ea parte Chori, in qua ipsum esse contingat, & alii locum ipsi cedendo, inferius descendant. Ast si fortè tunc diceretur versus *Gloria Patri*, aut conclusio hymni, in quo laudatur Sancta Trinitas, aut Confessio fieret generalis, vel quid simile, expectet inclinatus, do-

di c ipsa absolvantur. Si autem
cerentur preces flexis genibus,
genuflexus & ipse expectet: mox
factis reverentiis, & salutationi-
bus prædictis, ad suum se lo-
cum recipiat.

N. V.

Proindè sine gravi necessi-
tate, & licentia, & benedictio-
ne ejus, qui præest, a Choro
antequam officia absolvantur, ne-
mo egrediatur. Sed si quis de
licentia abscedat, & postea ad
Chorum revertatur, non genu-
flectat in medio, nec aliud sur-
gendi signum expectet, sed fa-
ctis Sacramento genuflexione, &
Superiori reverentia, cum aliis
in suo loco conveniat. Idem ser-
vetur, si tardus ad Chorum ac-
cessus non sit voluntarius; eò
nimirum, quod circa Altaris,

aut Sacerdotis Ministerium fuit
detentus.

N. VI.

Porro in communi Officium
persolventes æquali voce, uniso-
na, sonora, & sine flexionum,
sonorumque varietate (nisi in a-
liqua Provincia diversa praxis
inoleverit,) eodem tempore, ea-
demque moderata, ac devota
tarditate omnes incipiant, pro-
sequantur, ac terminent versus,
& uno Choro psallente, alter
cum silentio, ac devotè auscul-
tet. In medio versiculorum pau-
sent aliquantulum plus, minusve
spatii relinquendo, habita ratio-
ne dierum ferialium, festorumve:
uniformitatem insuper præcipuè
servent, adeo ut, idem faciant
omnes, eodem ritu, attentè, de-
votè, distinctè, ac reverenter di-

vino Servitio assistant, & cum alii stant, alii non sedeant, vel genuflectant, & e contra. Errata verò, quæ, dum officium persolvitur, quisque commiserit, tunctione pectoris fateatur; si quæ autem graviuscula visa fuerint, eorum in Refectorio medio se palam accuset, ea ratione, quæ de culpis publicè confitendis, inferius disponetur.

N. VII.

Ut autem regularis disciplina quam maximè in Choro præluceat, inviolabile silentium ibi observent, & eo decenti corporis situ coexistent, sicut decet Domum Dei, & Divinæ Majestatis intuitum, ac præsentiam. Nemo caput, oculosque huc illic curiosè torquat, præcipuè in eum, qui fortè erraverit. Ne-

mo in tollendis, dimittendisque sedibus, aut transeundo strepitum, rumoremque faciat, nemo subselliis nimium innitatur, nisi eum corporis imbecillitas cogat: nemo libros, litteras, aliave scripta ibi legat. Nemo denique, quod in Choro, vel circa Altare acturus sit, quærat clamando, aut sibilando, sed solo nutu, aut alio levi signo utatur, omnisque vel tumultus, vel altercatio, quantalibet levis, semper vitetur. Singuli quoque actus in Choro, vel circa Altare placidè, modestè, devotè, ac reverenter fiant, & cum quadam libertate, promptitudine, & gratia, eo reverenti affectu, quo decet Dei Ministros, non artificio scilicet, affectationeve compositos, sed solius devotionis virtute devinctos.

Denique Cæremoniæ Sacræ (quæ sanè ad divina Officia ritè celebranda attinent, quæque in libello de nostris ritibus habentur) exactè ab omnibus, concinnè, ac devotè uniformi observantia exerceantur. Cum autem ex Constitutionum lege semel in mense omnibus professis una congregatis explicandæ erunt, nemo sit, qui abesse præsumat, iis exceptis, quos Superior judicaverit hujusmodi Cæremonias probè callere; tuncque errata, pravique abusus emendentur, ritusque variantes concilientur.

*De Regulis communibus circa
Ecclesiæ cultum, & sacram
Supellestem.*

N. I.

Ut ea quæ Divini Numinis honorem promovere possunt, ritè semper exequi valeamus, Ecclesiarum cultui summo nobis studio vacandum esse intelligamus. Id enim maximè Regularium Status exposcit, Sanctorum exemplo, qui Domus Dei decori pia sollicitudine intendebant. Unde Nostri ab ipsomet Novitiatus tempore diligenter hoc spiritu imbuantur. Demus proinde operam, ut ea, quæ aliquam profanitatis speciem præseferunt, vana colloquia, deambulationes, strepitus, clamores, &

id genus alia in Ecclesiis nostris nullomodo fiant; ita enim Domus Dei Domus Orationis esse videri, & dici poterit, & debet.

N. II.

Præcipuè autem nobis incumbit, ut ibi existentes non solum interiori cordis munditia, verum externa etiam pietatis specie nos tanquam Dei Ministros exhibeamus. Quare, & si ubique, tum verò maximè in Ecclesiis, ubi spectaculum facti sumus Deo, & hominibus, opus est, utamur sereno vultu, demissis oculis, sermone placido, gressuque sedato, ac modesto, quo fiet, ut & proximum ædificemus, & sacrarum rerum digni Ministri ostendamus. Omni quoque studio curemus, ut sacræ Ædes, parie-

tes, pavementum, & quæ in ea sunt, Altaria, ac Supellex munditia, & decore splendeant, Sacerdotum etiam, & Altarium vestes, divinoque cultui dicata vasa, atque id genus Ecclesiæ utensilia decenter servantur, & suo quæque loco aptè disposita collocentur.

N. III.

Ea porro Sacra ornamenta, vestes, & vasa etiam auro, gemmis, aut alio modo ornata, & quælibet pretiosa libenter in Ecclesiis nostris ad majorem divini Numinis cultum admittimus, nec paupertati nostræ adversari declaramus.

CAPUT X.

*De Regulis communibus circa
Sacramentum Pœnitentiæ, &
Eucharistiæ usum.*

N. I.

Clerici omnes, & Laici singulis Dominicis, aliisque Festis diebus primæ, & secundæ Classis, in Festis quoque Visitationis Beatissimæ Virginis (atque pro Hispaniarum Provinciis in Festis etiam Beatæ Mariæ ad Nives, & Expectationis ipsius Deiparæ), atque in die B. P. N. Francisci Caracciolo, aliisque diebus, in quibus ea fuerit consuetudo (quam maximè commendamus), Eucharistiam publice in Ecclesia sumant; Novitii vero, tum iis diebus, tum semel infra hebdomadam, eo Cælesti ci-

bo reficiantur. Sacerdotes autem quotidie sacrificent, & si interdum abstinere velint (quod ut rarissimè contingat optamus) absque Superioris licentia non abstineant.

N. II.

Ad Sacrarium autem vocati statim accurant, & quæ pro omnibus communiter fuerint parata indumenta Sacerdotalia, ea induant, neque alicui privata, vel propria unquam habere licebit. In celebratione autem, quò magis sanctitas hujus Sacrificii super eminent, eò diligentius intendere debent, ut maxima reverentia, & sanctitate illud perficiant; unde velocitatem nimiam in eo prorsus devitent; hæc enim dissipatæ, & indevotæ mentis non sine scandalo indicia præfert, nec minus quam ad semi-horæ circiter

spatium hujus Misterii celebratio excurrat. Ritus tandem Sacros uniformi observantia servent.

N. III.

Nemo item sive Clericus, sive Laicus (nullius licet peccati mortalis conscius) divinam Eucharistiam sumere audeat, nisi confessione Sacramentali ante fuerit expiatus. Sacerdotes verò bis saltem in hebdomada confiteri optamus. Timendum est enim Religiosis viris, ne contemptu levium culparum in graviores prolabantur. Quo circa in singulis quibusque domibus deputentur a Superiore duo, aut plures Confessarii pro subditorum numero majori, vel minori, atque ex iis, cui quisque voluerit, confitebitur; iis verò exceptis, aliorum nemini liceat, nisi Su-

perior non levem ob causam alicui id expressè concesserit; Superior tamen ipse Sacerdoti cuiuspiam a se delecto confiteatur.

N. IV.

Singulis Professis nihilominus quater in anno, cum eis videbitur, peccata sua confiteri licebit cuilibet ex Nostris Sacerdotibus, etiam si Sacerdos ille ex Deputatis non sit, dummodo sit ex actu approbatus ab aliquo Ordinario cujuscumque loci, vel saltem a Superiore. Hoc tamen de casibus reservatis non intelligatur, a quibus sine debita facultate absolvi non poterunt. Novitiorum autem Confessiones solum excipiat ipsorum Magister. Superior nihilominus teneatur unum, aut duos ex nostris (ad illorum numerum) semel in men-

se, quo voluerit die deputare pro eorum confessionibus excipiendis, quibus in diebus Novitiorum Magister ab eo munere omnino abstineat. Id ipsum præstetur in Novitiatibus separatis. His autem exceptis casibus, minime nostris liceat Novitiorum confessiones excipere, nisi de ipsorum Magistri, & Superioris localis expresso consensu: huic insuper liceat, si ita expedire judicaverit, de Magistri ejusdem beneplacito unum, vel duos ex nostris pro Novitiorum exigentia deputare, apud quos sua peccata deponant.

N. V.

Præterea in cubiculis, aut in aliis, quam in designatis a Superiore locis, non nisi Sacerdotum, & aliorum, qui ægritu-

dine, aliove impedimento detinentur, confessiones excipere licebit. Clerici denique, & Fratres laici quotidie Sacerdoti Missam celebranti inserviant, vel eam saltem audire non prætermittant. Sacerdotes pariter, quibus diebus a Sacrificii celebratione abstinerint, eidem interesse non omittant.

CAPUT XI.

De Regulis communibus circa conscientie examen, atque alia ad vitæ contemplativæ institutum pertinentia.

N. I.

Conscientiæ examen in Choro, vel in Ecclesia, prout Superiori placuerit, mane, & vespere octavam partem horæ non

excedens a nostris simul congregatis peragetur; mane quidem statim a prandio, vespere autem statim post cœnam. Verum Novitii, ubi primus Novitiatu conjunctus habetur, vespertinum examen absoluta cœna in eorum Oratorio persolvant. Eo autem tempore, quo singuli propriæ conscientiæ rationem a se ipsis exposcunt, meminerint, gratias simul divinæ munificentæ pro alimonia agere, & pro illis præsertim benefactoribus, quos Capite VII. commemoravimus exorare. Inde verò non discedant quin unusquisque in laudem Sanctissimi Eucharistiæ Sacramenti voce submissa singulatim recitet Antiphonam *O Sacrum Convivium*.

N. II.

Quo insuper facilius in via

Domini progredi nostri valeant, Divinum verbum, quod audire filiis Dei solemne est, nobis exhibeatur oportet. Quo circa semel saltem in mense ad omnes Professos extra Novitiatum degentes, unà congregatos, spiritualis sermo, seu allocutio ad semi-horæ spatium a Superiore, vel ab alio, cum ipse commodè id præstare nequeat, habeatur, quo Dei amor, atque in virtutibus profectus promoveatur, cæteris interea in silentio audientibus, illaque verba ad propriam salutem accipientibus. Nemo verò sit, qui sine justa causa, & sine Superioris licentia huic tam pio, utilique exercitio interesse omittat, aut qui illo inchoato, inde discedat. Novitii autem hoc animæ pabulum

frequentius ab eorum Magistro præbeatur. Laicis præterea Sacerdos a Superiore designabitur, qui Catechismi, ac Regularum communium expositionem eis sedulo tradat, & eos in via Domini similiter instruat; si qui vero negligentes, aut ignavi reperi fuerint, vel qui salutaribus ejusmodi instructionibus accedere renuerint, res ad Superiorem pro opportuna correctione deferatur.

N. III.

Præterea ut diligentiori studio sapere quæ sursum sunt, non quæ super terram, experimento discatur, Clerici quoties ad Sacros Ordines promovendi sunt, & Novitii proximè ad annum probationis, atque ad solemnem professionem, omnes etiam, & singuli semel in anno exercitiis

spiritualibus per decem, vel octo saltem integros dies a vitæ activæ exercitatione abducti, ac collecti, non mente solum, sed etiam corpore vacare teneantur, & quidem eo anni tempore a sæcularibus conversationibus magis semoto, a Superiore designando. Ipsa autem exercitia in communi, & secundum vigentem morem (nullis interea exceptionibus a communi observantia locum habentibus) fieri volumus. Quoties verò contigerit, quempiam legitime præpediri ad ejusmodi exercitia simul cum aliis peragenda, aliud ei Superior tempus præfigat, quo illum, ad ea, quæ prius facere non potuit, tunc demum adimplenda compellat; ea enim ad terrena quæque despicienda, & concupienda cælestia quam ma-

ximè proderunt. Studeant propterea Superiores omnes, ut hæc tam sancta institutio novo semper spiritu promota vigeat, ex qua semper Religioni Nostræ spiritus fluentia abs dubio promanabunt. Ipso tamen tempore, quo exercitiis spiritualibus nostri vacabunt, nec domo egrediantur, nec cum aliis, vel ipsis Religiosis loquantur, nec ullis recreationibus, etiam quotidianis intersint, sed in meditationibus sanctis, & in deliciis latentur æternis.

N. IV.

Ut vitæ etiam contemplativæ omni alio modo omnique nisu vacemus, cavenda nobis est ad exteriora effusio: prospicientes, nè forte (ut Paulus inclamat) perfluamus. Quare nisi charitas, & obedientia aliud exigat, ex-

ternis negotiis nequaquam implicemur; iis vero cum vacamus, meminisse juvabit, quod Divus Bernardus admonens ait: ubicumque fueris, tuus esto; noli te tradere, sed accomodare.

N. V.

Spirituali denique Sacrorum Librorum lectioni ad breve saltem temporis spatium singulis, vel alternis diebus, pio quisque studio vacare non omittat. Illa enim veluti solido cibo alitur, & pinguescit oratio, viget devotio, contemplatioque nutritur. Profanos verò Poetarum libros, vel hujusmodi alios in cubiculis habere, aut legere nemo possit, nisi de Superioris licentia, dum scilicet ex illis quid utiliter depromere sit necesse.

CAPUT XII.

*De Regulis communibus circa
actus erga se ipsos, & ad
invicem exercendos.*

N. I.

Communes Regulas erga Deum servandas jam hucusque præscripsimus; operæ inde pretium est, ut eas ulterius adjungamus, quibus erga nos, & ad invicem ordinamur, sic enim ad nostri finis consecutionem recta perfectionis semita incedemus.

N. II.

In universum igitur nostræ Religionis viri, ut erga se ipsos, & ad invicem aptè se gerant, intelligant oportet, se dum in Dei militiam adscripti sunt, non ad commoditates, non ad ignaviam, aut otium, sed ad labo-

res, & sollicitudines esse vocatos, & in iis numerari, de quibus Apostolus ait: *Sollicitudine non pigri, spiritu ferventes*; Ideoque unanimi consensione Religiosæ vitæ labores sic arripiant, ut mortificationes, asperitatesque molestè non ferant, & quæ necessariò corpori indulgenda erunt, iis discreta moderatione utantur. Veruntamen ut erga se ipsos rigorem, sic erga alios benignitatem exercent.

N. III.

Vigili insuper zelo ferventes nihil in se ipsis admittant, quod non integrum, simplex, honestum, & commendabile sit; nihil, quod a modestiæ frugalitatis, benignitatis, ac temperantiæ Regulis deflectat. Curent potius sobriè, ac piè viventes, ut

in se ipsis Religiosi status dignitatem, ac decorem servent, coram aliis autem innocentiae exemplo studeant praelucere.

N. IV.

Cæterum Regulæ, quibus magis in particulari erga nos ipsos ordinamur, eæ sunt, quæ victum, vestitum, mortificationum exercitia, silentium, modestiam, charitatem fraternam, & id genus alia spectant, eaque singillatim per sequentia capita præscribentur.

CAPUT XIII.

De Regulis communibus circa ea, quæ ad victum attinent.

N. I.

Cum omnium Nostrum in communi, & de communi victus esse debeat, duplex mensa,

prima scilicet, & secunda in communi refectorio erit, ad quam, dato ultimo signo, omnes, lotis manibus, conveniant, nec quisquam nisi justas ob causas, & de Superioris licentia à prima mensa abesse præsumat, iis tantum exceptis, qui in aliquo communi exercitio eo tempore sunt occupati, qui scilicet Missas celebrant, aut illis inserviunt, qui sacras confessiones auscultant, qui Ecclesiam custodiunt, & hujusmodi alii; omnes tamen, & singuli, qui primæ mensæ interesse non poterunt, ad secundam statim a signo dato accedant.

N. II.

Ad primam autem convenientes, detecto capite, ordinatè, modestè, & in silentio hinc, inde consistant, usque dum be-

nēdictio ad Nostri Ritualis præscriptum fiat, qua completa, in suo quisque loco cooperto capite sedeat. Tunc si Præpositus, vel Vicarius in refectorio aderit, qui mortificationem petere voluerit, vel culpam aliquam palam confiteri debeat, id quidem genibus flexis, & detecto capite in refectorio medio efficiat, antequam lector legere, & Ministri fercula deferre incipiant. Impositas autem poenitentias, & mortificationes, si eæ in refectorii loco explendæ erunt, detecto capite compleat, & deinde iterum in medio genuflexus a Prælato surgendi signum expectet, quo habito ad suum locum se conferat.

N. III.

Proinde, nemo sit, qui in

ipsa prima mensa, vel panem detegat, vel edendi initium sumat antequam signum a Præsidente detur, eo autem dato comestionem simul incipiant, & piam lectionem in silentio, & attentè auscultent, ut non solum corporis cibo, sed epulis salutaribus animæ etiam recreentur. Initio enim aliquid ex Sacra Scriptura legetur, Regularum deinde communium libellus, postmodum pius alter, ac devotus vernaculæ linguæ liber; si quæ vero in lectione irrepserint errata, ab eo, qui præest corrigantur.

N. IV.

Sic autem unà comedant, ut ab ipsa prima mensa, antequam eam omnes simul expleverint, nemo prorsus quocumque prætextu abscedat. Quod si ur-

gens aliqua ratio, vel necessitas, quæ differri non possit, quempiam prius egredi compellat, tunc is ab eo, qui præest, licentiam, & flexis genibus benedictionem exposcat. In fine tandem signo a Præsidente dato, simul omnes surgant, devotè ibidem hinc inde stantes, gratias de more agant, & lotis manibus in Chorum, vel in Ecclesiam, aut Oratorium cum modestia, & in silentio communiter abeant, & quod de conscientiæ examine est supra præscriptum, ibi expleant.

N. V.

Jam verò quod ad secundam mensam attinet, ultra prædicta, antequam quisque sedeat, mensæ benedictionem submissa voce præmittat. Tunc si Superior,

vel alius antiquior, qui præsit in mensa jam sederit, genibus flexis benedictionem ab eo exposcat, & ad suum locum se recipiat. Expleta autem comestione, unusquisque surgat (non enim alios, ut in prima mensa expectare cogitur), & benedictionem flexis genibus a Superiore si adsit, vel ab alio antiquitate primo, si ibi fuerit, petat, gratias submissa voce agat, & inde discedens, lotis manibus Chorum, vel Ecclesiam, aut Oratorium ad conscientiæ examen, ad actusque alios mox præscriptos, peragenda adeat.

N. VI.

Cæterum tam in prima, quam in secunda mensa, regularis modestiæ, ac temperantiæ decus effulgeat, & ideo oculos

a circumspectione, & linguam a locutione omnes cohibeant; silentium enim eo loco, etiam recreationis tempore a cunctis exactissimè observandum erit. Nul- li præterea liceat ciborum ibi ali- quid vel secum ferre, vel sibi ferendum curare, imo neque pe- tere, quod sibi fortè deesse con- tingat, ex iis, quæ aliis com- munitè deferuntur, & nec vi- num, vel fructus, exceptis solum pane, & aqua; alius tamen pro- ximè assidens poterit, quæ dee- runt a ministris submissa voce petere. Porrò si inchoata men- sa Superior ad eam accedat, omnes aliquantulum assurgant, & reverentiam ei, capite incli- nato, non tamen discooperto, exhibeant: Lector etiam eo tem- pore assurgens a lectione cessa-

bit, & postquam sedebit, eam prosequatur. Ulterius, si inter comedendum dabitur signum pro Salutatione Angelica, omnes a mensa retrahentes manus a comestione cessabunt, & consu- etam Salutationem cooperto capi- te recitabunt, comestionem ve- rò non resumant, nisi signo da- to ab eo, qui mensæ præest.

N. VII.

Mundities insuper in come- dendo ità ab omnibus servetur, ut oris ablutiones vino, vel a- qua, ut projiciantur, ne fiant; mappæ, & mappulæ non coin- quinentur; aqua, & vinum in solis cyathis bibatur. Furcula quoque in comedendo adhibea- tur, & cum primum comedere quis desierit, micas ante se tra- hat ad mensæ extremitatem, & mappulam plicet.

Deinde extra communem mensam prandere nemo omnino poterit; ægrotis tamen exceptis, & etiam Concionatoribus in quadragesima quidem, toto illo temporis cursu, in aliis verò temporibus non nisi mane, si matutina, & non nisi vespere, si vespertina concio habeatur; si verò continuatis diebus, sicut in quadragesima, in aliis pariter extra quadragesimam temporibus concionabitur, illis ipsis diebus tum mane, tum vespere prandium in cubiculo sumere iisdem licebit, sicut etiam Lectori præsidenti, & Scholastico defendenti, cum solemnes disputationum actus habentur.

N. IX.

In domibus sæcularium, si-

ve intra urbem, sive in ejus Suburbiiis, vel ruri degentium, nemo comedat, sed cum quis nostrum eos inviserit, enitatur domum ad horam refectiois reverti; quod si id fieri nequeat, antequam domo discedat, edendi foris facultatem a Superiore petat, & habeat; si autem accidat, quod ægroti, quem aliquis nostrum visitaverit, adeò ingravescat infirmitas, ut eum penè spiritu extremo conflctantem, deserere non videatur æquum, hujusmodi legitimum impedimentum, Superiori (si fieri potest) quam primum nuntietur, ut ab eo comedendi, ac etiam (si opus fuerit) ibidem pernoctandi facultas fiat; sin minus, statim, ac domum redibit, rem omnem Superiori aperiet. Idem dictum

sit, quando ab aliquo Episcopo, vel Nuntio, vel etiam Cardinali, aut a Dominis in ipsorum propriis Populis, sive insuper a viris Religiosis in eorum Monasteriis secum vesci coacti fuerimus, his enim solis, ad id, nos urgentibus, acquiescere posse decernimus.

CAPUT XIV.

De Regulis communibus circa ea, quæ ad vestitum, & alia, quæ ad corpus attinent.

N. I.

A ratione victus, ad vestitum nunc transeamus, qui sane in universum, cum Clerici simus, Clericalis erit, atque exterioribus non solum, sed interioribus etiam complebitur in-

ducentis. Exteriora autem tam pro Clericis, quam pro Laicis tunica, domestica toga, & pallium erunt. Pallio quidem foris exeuntes, domestica toga domi existentes utemur.

N. II.

Quod attinet vero ad exterioris vestis materiam, cum non dedecet minores Clericos paupertatem professos, vile, & rude, honestum tamen indumentum, exteriores proinde nostrorum vestes ex panno parvi pretii, nigrique coloris erunt, atque ejusdem qualitatis per hyemem, & æstatem. Nemo vero sit, qui aliquid circa hanc exterioris indumenti materiam innovare præsumat, præter id quod legibus sit præscriptum. Penes autem Capitulum Provinciale il-

lam determinare sit pro unius
cujusque regionis conditione, se-
mel tamen definita nequeat a-
liud Provinciale Capitulum abs-
que consensu Capituli Genera-
lis aliam ejusmodi indumenti
materiam designare.

N. III.

Ad formam, quod attinet, ex-
terior habitus simplex sit, mun-
ditia sola decorus, & talis, qui
semper moderationis, & pauper-
tatis nos admoneat. Sacerdotes
autem, Clerici, & Laici tala-
rem gerant tunicam, & apertam
ab infima solum pectoris parte,
ad usque collare, quæ fibulis al-
ligabitur. Manicarum tunicæ ip-
sius extrema latitudo prope ma-
num in girum major, aut mi-
nor non sit palmo uno cum di-
midio.

N. IV.

Domestica vero toga tam
pro Clericis, quam pro Laicis
talaris erit, aperta quidem, &
fibula in collari subligata, ma-
nicas autem eo modo, quo tu-
nica habeat, quibus Clerici ad
libitum brachia convestire, vel
eas gestare pendentes poterunt,
& præinctam, vel non præin-
ctam ferre. Laici verò eam,
longam, & cingulo simul præin-
ctam ferant: hujus autem manicæ
brachia induant, atque tribus di-
gitis a cubito decurtatæ sint, il-
lius tamen collare erectum esse
nolumus, sed supra tunicam ca-
dens. Pallium verò sive clerico-
rum, sive laicorum ad talum us-
que protendatur.

N. V.

Cingulo insuper coriaceo ni-

gri coloris unius in latitudine digiti tunicam ad corpus alligabimus, nulla ejus parte pendente: hujus enim usum familiarem fuisse ipsis Domini discipulis, Basilii testimonio evincitur. Ad aminciendum caput biretis utantur Clerici in Crucis figuram formati; Laici verò pileolo ex eodem tunicæ panno confecto. Omnes tamen Clerici, ac Laici dum domo egrediuntur petasum gerant: foris denique, domique degentes Clerici inter se, Laici similiter quoad vestes exteriores uniformitatem servant.

N. VI.

Ulterius indumenta interiora talia sint, quæ honestatem simul, & paupertatem redoleant. Lincis subuculis, lineisque femoralibus, aliis etiam interioribus

indumentis e panno, lino, pelle, aut etiam ex gossipio confectis utemur omnes; habita verò ratione personarum, temporum, ac regionum; quæ autem ex pelle conficiuntur, pariter sint parvi pretii: subuculæ præterea collare supra collare tunicæ nequaquam extractum plicetur. Tibialia insuper nigri coloris ex lana, lino, aut gossipio feremus; calceis etiam fibulis tamen non ligatis, utemur; chirotecas verò non nisi simplices, & solum iter agentibus permitimus: Serici demum nihil sit apud nos.

N. VII.

Præterea ad cubandum, lectis (sine conopeo tamen, aut ornatu) simplicibus utemur, non verò affabre, & curiose factis,

neque ad otium quidem, sed ad necessariam corporis quietem: antequam autem cubitum eant singuli Clerici, & Laici, Sacerdotes etiam primi generis vespere post conscientiae examen benedictionem flexis genibus a Superiore exposcant. In lectulo item nisi cum subucula, & decenter contactus nemo jaceat. Nemo etiam cubiculo egrediatur, nisi decenti vestitu ad praescriptam nobis formam amictus, & compositus.

N. VIII.

Nemo insuper circumeat domum nocte, quin deferat lumen; mane unusquisque lectum suum componat, & saltem bis, vel semel in hebdomada cubiculum verrat, ac sordes amoveat. Ad faciem, & manus abluendas, &

detergendas, catinum fictilem, ac rudem, & mappam lineam quisque habeat, pectinem quoque ligneum, aut osseum non tamen eburneum; odoratum vero saponem, speculum, & hujusmodi alia Religiosos nequaquam decere, nemo est, qui non intelligat.

N. IX.

Ultimò, inter illa, quae ad corpus attinent honestam animi remissionem, & recreationem locamus. Interdum enim expedit parva, & brevi laxatione animum oblectari, ut postmodum ad virtutum exercitia vegetior exurgat, dicente Magno Gregorio: *Virtus dum indiscretè tenetur, amittitur, dum discretè intermittitur, plus tenetur.* Quotidie itaque statim post prandium,

& cœnam omnes simul in designatum locum conveniant, nec quispiam absit, aut inde discedat sine Superioris licentia, ibique ipsius arbitrio, etiam ad unius horæ spatium, modestè, ac religiose tempus transigant; foras etiam dilatandi animi causa de Superioris licentia bini egredi poterunt; Clericis, ac Novitiis hoc illis ad instructionis pro eis præscriptum concedi poterit. Tamen semel in communi Novitii, bis autem scholastici in hebdomada non intermissa quoad matutinum regulari observantia foras deambulent.

N. X.

Aliquoties etiam in anno ad Superioris arbitrium ruri communis deambulatio, vel domi recreatio communis fiat, in qua

mutuis colloquiis, honestisque oblectationibus animum levare licebit, ita tamen ut scurrilitas, dicitas, & manuum licentia prorsus absint, eritque mensa tam mane, quam vespere aliquantulum liberalior. Verùm dum foris communis deambulatio fiet semper aliqui domi maneant, qui sæcularibus accurrentibus præsto sint, qui & illorum confessiones excipere, qui infirmis opportuna officia præstare, & qui deum aliis muniis obeundis incumbere valeant. Illud tamen cordi sit omnibus, ut in singulis quibusque recreationibus natura subsidium ita capiat, ut spiritus detrimentum non patiatur. *Caveamus*, aiebat Sanctus Ambrosius, *ne dum relaxare animum volumus, solvamus harmo-*

niam, quasi concentum bonorum operum.

CAPUT XV.

De Regulis communibus circa carnis mortificationem, ac pœnitentiarum usum.

N. I.

Sanctorum exemplo mortificationem Domini Jesu in corpore nostro circumferentes, ejus Crucem, & Passionem imitemur. Opus ergo est, ut jejuniis, abstinencia, asperitate, pœnitentiarum usu, variisque mortificationum exercitiis corpus edomare consuescamus.

N. II.

Quare præter jejunia, quæ cunctis fidelibus Romana indicit Ecclesia, hæc alia a nostris ob-

servanda decernimus, videlicet jejunium Adventus Domini dum domi morabimur, jejunium feriæ sextæ per totum anni circulum (nisi fuerit vigilia Epiphaniæ, aut pridie celebratum Festum Natalis Domini, vel pridie, aut die postero ex præcepto Ecclesiæ jejunandum) secundæ, & tertiæ feriæ ante Cineres, jejunium denique in vigiliis Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis, Nativitatis, Præsentationis, Annuntiationis, Purificationis (& pro Hispaniarum Provinciis, etiam Expectationis, ac festi Sanctæ Mariæ ad Nives), in vigiliis quoque Dedicacionis S. Michaëlis Archangeli, ac B. Patris Nostri Francisci Caracciolo.

N. III.

Quoties verò ex nostræ le-

gis præscripto jejunatur, jentaculum pro antiquo Nostri Ordinis ubique terrarum usu, ejusdem rationis quoad qualitatem esse debet, non verò quoad quantitatem, ac jentaculum jejunii Ecclesiastici; omninò tamen ab ovis, & lacticinis erit abstinendum, nisi ubi Religionis consuetudo aliter obtinuerit, aut nisi propter piscium penuriam, aliamve justam causam à Superiore locali dispensatum fuerit. Adventus verò tempore, rationabili de causa, quoad ova, & lacticina Superior Provincialis dispensare quidem poterit; qui denique a Medico declarantur erga esuriales cibos dispensati, ab observantia jejunii regularis non idè exempti censeantur.

N. IV.

Vespere insuper a carni-
usu abstinere debemus; Domini-
cis exceptis diebus, duobus quo-
que feriis, quæ Pascha, Pente-
costem, & Domini Nativitatem
subsequuntur, Epiphania etiam
atque ejusdem vigilia, & aliis
demum primæ classis solemnita-
tibus. In Hispaniarum verò Pro-
vinciis, ubi singulis anni sabba-
this, pro loci consuetudine, car-
nibus vesci omnibus fidelibus per-
mittitur, vespertina superius præ-
scripta abstinencia, in abstinencia
iis sabbathis diebus, ma-
ne, & vespere commutatur; sed
ubi præfata consuetudo non fue-
rit, vespertina eadem abstinencia
exceptis solemnitatibus, ut
supra in jejunium regulare eo
die observandum similiter com-
mutatur.

N. V.

Uterius, singulis diebus (festis tamen ex Ecclesiæ præcepto exceptis) unus ex Nostris per circulum ab omni alio abstinens cibo, solo pane vescatur, & sitim aqua vel de Superioris licentia vino modico sedet, cilio alius carnem vexet, & alius se flagris cædat. Qui autem jejunabit, ex ea, quam sibi subtrahet cibi, potusque portione pauperem aliquem ad domus fores reficiat, ut fiat refectio pauperis abstinentia jejunantis: quem autem cibo aluerit, christiana doctrina imbuere studeat. Poterit tamen Superior, si ipsi ita videatur de rationabili causa jejunium solo pane, & aqua præscriptum in unicam comestionem commutare, vel in id scilicet

quod ferculam unum ex prandio relictum pauperi deferatur. In Collegiis verò circulares hæc pœnitentiæ non omnes singulis diebus, sed singulæ singulis diebus fient, quod etiam servetur in aliis nostris domibus, ubi congruus, sufficiensque Religiosorum numerus non fuerit.

N. VI.

Ad hæc singulis sextis feriis, ubique a nostris communis flagellatio fiat loco a Superiore destinato, cujus ritus, & formula in nostro habetur de ritibus libello. Quoties verò in feriam sextam primæ classis festivitates incidant, Nativitatis Domini insuper, & Epiphaniæ vigiliæ, die etiam Titularis propriæ Ecclesiæ, & Beati Patris Nostri Francisci Caracciolo, tunc in diem antecedentem communis hæc flagel-

latio retrahatur. Idem fiet quoties dicta flagellatio alicujus impedimenti causa, ipsa statuta die fieri nequeat. Sanctorum præterea exemplo etiam privatae poenitentiae usum amplectentes cohortamur omnes, ut (habita prius a Superiore, vel proprio Confessario licentia) quandoque se ipsos divexare non omittant; talisque usus a Superioribus promovendus sedulo erit; macerato enim impensius corpore, anima purius Deo vacabit.

N. VII.

Denique ad mortificationis genera Sanctorum etiam antiqua illa institutio spectat de inobservantiis publicè confitendis, ac poenitentibus injungendis, quæ sanè nedum sub regularis vitæ disciplina continentur, sed etiam

ad proficiendum in ea maximè juvat. Inter nos ergo hæc culparum publica confessio ita instituat, ut quoties quis negligenter aliquid fecerit, vel ex debito faciendum omiserit, aut quodvis aliud contra leges nostras excesserit, in Refectorio medio ad refectiois initium se palam flexis genibus clara voce coram omnibus accuset, & poenam, quam ei Superior injunxerit, spontè subeat. Illum etiam laudabilem morem valde probamus, atque amplectimur, mortificationum, scilicet eodem loco, & tempore flexis genibus petitionem, cui, ut libenter omnes incumbant, enixè hortamur. Sic enim fiet, ut dum corpus affligitur, anima, quo vivit, spiritu continuò exultet.

CAPUT XVI.

*De Regulis communibus
circa silentium.*

N. I.

Magnum Religiosorum præsidium, ac Regularis disciplinæ arx tutissima silentii cultus semper extitit, quem ideò antiqui Patres inter potissima perfectionis præcepta posuere, eique summo studio inhæsere. Quare, ut tanti ponderis virtutem nos etiam affectu eodem prosequamur, nostris omnibus silentium indicimus; primo quidem his locis, nempe in Choro, Ecclesia, Sacrario, Bibliotheca, locis communibus, ante cubicula, in operibus communibus obeundis, in Refectorio; denique cum extra recreationis horas, ad ignem cau-

sa frigoris erit accedendum semper sileatur. Quod si necesse sit verbum aliquod proferre, voce submissa loquantur.

N. II.

Licet silentii lex ubique servanda sit, strictius tamen his horis servetur, nimirum, vespere post recreationem serotinam signo dato ad Solis usque ortum sequentis diei, per totum anni cursum, item in æstate post prandium dato quietis signo ad orationem usque postmeridianam expletam; his itaque horis occasiones loquendi omnimodè præcidantur, & in cubiculis, vel in Ecclesia tunc temporis, qua par est, quiete, & devotione vacetur.

N. III.

Reliquo autem diei tempore, quoties loqui oportebit, pau-

cis verbis res expedire curent. Longior enim sermo nisi de Superioris consensu semper vitandus erit; vocem autem elatam omni tempore devitantes, non alia quàm submissa, humili, & audientibus attemperata loquantur: confabulationes item, vaniloquia, & id genus alia semper ubique ab omnibus caveantur: dedecet enim Religiosum virum, cujus conversatio in Cælis esse debet, temporis vel minimum spatium humanis colloquiis sic frustra terere; sat quidem ad animi remissionem communis recreatio erit, quæ stas horis habenda præscribitur. Ne autem his involvamur vitiis, vitanda cuique erit per domum evagatio, vitanda quoque otiositas, quæ cellæ fastidium ingenerans,

animum ad confabulationes impellit. Superioris autem curæ sit, ejusmodi otiosos per domum evagantes, & inanes miscentes sermones, ac tempore abutentes, coercere.

N. IV.

Eapropter in alienum cubiculum vetatur ingressus, qui quidem silentii lege, & omnia alia ratione sine Superioris licentia prohibitus intelligatur; verum ut quisque ingrediatur infirmi cubiculum sufficiat semel (eadem ægritudine durante) licentiam habuisse, quod etiam de ingressu in concionatoris cubiculum eo tempore, quo in quadragesima, aliisve diebus concionem habebit, intelligatur, dummodo non plures, quam tres, aut quatuor simul ibi prædictis in casibus con-

veniant. In Superioris vero, & Vicarii cubiculo, ipsis præsentibus, cuique intrare licebit; ipsis tamen absentibus, minime.

N. V.

Tandem silentii lex, hæc etiam ratione inter Professos, & Novitios servanda præscribitur, ut qui Professi extra Novitiatum degunt nullo modo sine Magistri præsentia, & consensu cum illis colloquantur, aut cum eis etiam recreationis tempore conversentur, quamvis illi fuerint, qui ipsorum antea confessionem exceperint, vel ad eorum in Religionem ingressum bonam dederint operam, aut qui aliqua cum eis patriæ, vel sanguinis propinquitate sint conjuncti.

CAPUT XVII. 99

*De Regulis communibus
circa modestiam.*

N. I.

Modestix virtus, quæ præcipuo munere exterioris hominis compositionem dirigit, ejusque motus ordinate disponit, sic diligenti studio ab omnibus excolenda erit, ut in ea Religionis decus, & ornamentum effulgeat. Quare tum erga se ipsos, tum erga alios eam exacte servabunt. Erga se ipsos quidem ea ratione, ut omnes, qui affectationem, vel animi remissionem, aut etiam elationem præseferunt motus, aut in incessu, aut in gestu, aut in sessione, aut in locutione, aut demum in hujusmodi aliis, quam maxime

devitent; in publicis functionibus præsertim (in quibus Deo, & hominibus spectaculum fiunt) cavere debent, ne eorum vel gestus, vel motus talis sit, qui ædificationem apud omnes non pariat.

N. II.

Erga alios autem sic quisque se gerat, ut nec dissolutione, nec rusticitate eos offendat. Despectionis itaque actus, verborum contentiones, actionum importunitates, vultus asperitas, & id genus alia absint a nostris; imo facilitate ad consentiendum aliis, comitate ad temperandum se omnibus, promptitudine ad se honore præveniendos præcellere pia æmulatione contentur; invicem sibi loco cedere, majoribus assurgere, obsequii signa

eis exhibere, omni tempore consuescant. Reliqua ad urbanitatem, & modestiam spectantia, non sunt hoc loco in particulari præscribenda: omnibus tamen incumbit, ut quas novitatus tempore didicerunt modestiæ regulas, eas oblivioni non tradant, sed pari diligentia servant.

CAPUT XVIII.

De Regulis communibus circa charitatem fraternam, & uniformitatem servandam.

N. I.

Communis vivendi ratio, qua regulares viri unius moris in Dei Domo cohabitantes, unaque spe vocationis adducti, unum corpus efficiunt, uno tantum charitatis vinculo firma subsistit, quod

quidem vinculum ne aliquo modo dissolvatur, ea omnia quisque devitet, quæ vel minimam fratri molestiam parere possunt.

N. II.

Quare, alios inter loquendum nemo carpat, aut quoquo modo lædat, nemo alios de morum rusticitate coarguat, nemo etiam de alterius natione, & patria quidquam sinistre loquatur, aut aliquo modo id sentire significet, imo iis extraneæ nationis fratribus præcipua dilectionis signa exhibere quisque nitatur. Ne autem vel minima violandæ charitatis detur occasio, nemo in alterius officium se temere ingerat, nemo ex officinis sine consensu eorum, quorum curæ demandatæ sunt, vel ex alterius cubiculo sine Superioris licentia

aliquid tollere possit, & si quis contrafecerit, a Superiore severe corripatur.

N. III.

Præterea Superioris auctoritatem in alios sibi sumere, aut eos objurgare nemini liceat, quin potius unanimi consensu aliis inferiores se invicem arbitantes, invicem sibi obsequia præsentent, invicem se orationibus adjuvent, ac vicissim alterius Minister effici quisque nitatur, Christi Domini exemplo, qui de se ipso ait: *Veni ministrare, & non ministrari*. Fraternalis tamen correctionis jura, quo par est, charitatis ordine adimplere non omittant.

N. IV.

Tandem cum uniformitate vigeat charitas, & per eam strictius copulemur, enitendum no-

bis erit, ut sollicite servemus unitatem spiritus in vinculo pacis, adeo ut quoad ejus fieri poterit juxta Apostoli monitum, idem sentiamus, idem sapiamus omnes, ejusdem moris simus, & videamur unanimes. Ea propter in choro, in mensa, victu, vestitu, cubiculis, doctrina, & hujusmodi aliis diversitas prorsus vitetur, & personarum acceptio caveatur: uniformitas etiam, & æqualitas in eo elucescat, ut communia exercitia communiter actitentur, quamvis habenda sit valetudinis, ætatis, atque officiorum ratio, quæ Superioris prudentiæ, & discretioni relinquatur, qui exacte hoc onus obire debet.

CAPUT XIX.

De Regulis communibus circa charitatis munus erga infirmos, & defunctos fratres.

N. I.

Inter præcipua charitatis munia, quibus invicem copulati, invicem sublevamur, præcellens merito commendatur illud, quod infirmis, & defunctis exhibetur: id igitur oportet, ut nos inter ferventi studio exerceatur.

N. II.

Ad infirmos autem quod attinet, sic eorum earationi intendatur, ut vere pateat, charitatem ipsam hoc ministerio fungi: pia idcirco æmulatione contendentes, ægrotum quemlibet, sive Sacerdos, sive Clericus, sive Laicus fuerit, quo poterit quisque

modo adjuvare, præcipuè apud Deum precibus, conetur, eique, quando opus erit, inservire. Ad eum tamen invisendum non plures, tribus (exceptis infirmario, & sociis) conveniant, ibique longiorem quam par est, sermonem ne protrahant, aut inutilia verba fundant, sed solummodo ea proferant, quæ ægrotum in Domino consolentur.

N. III.

Superiori autem maxime invigilare incumbet, ut infirmi cum charitate tractentur, & quotidie, vel alternis saltem diebus ipse eos invisit; moneat quoque, ut initio morbi sacramentaliter confiteantur; curet insuper, ut pro illis quotidie a nobis orationes fiant; caveatque ne se parcum in expensis exhibeat, in quibus

potius effusa charitate largum se præstare debbit, etiam si dare pignori aliquid necesse foret, vel quovis alio modo cum dispendio providere: sed & Vicario præsertim curæ sit quotidie intendere, an quidquam desit infirmis, & an recte suum infirmarius obeat munus. Postremò si naturalibus balneis, vel aeris, locique mutatione ægrotus de Medici sententiâ indigere videatur, id quidem de Provincialis licentia concedatur, qua habita, bene comitatus, proficiscatur. Verum urgente necessitate localis Superioris de consultorum voto licentiam dabit, & inde Provincialis certior fiat.

N. IV.

Ægroti autem partes erunt, infirmitatis onus patienter ferre,

Infirmario, & Medico libenter obedire, sui ipsius curam Superiore, ejusque Ministris tradere, a querelis animum cohibere, & intima cordis resignatione infirmitatem, non minus, quam sanitatem Dei donum æstimare; caveat, ne quid ad sui curationem tentet, aut Medicum, in scio Superiore, atque Infirmario, vocet, sed huic potius statim suam indicare teneatur infirmitatem, ut Medicus advocetur, atque ejus curationi debito charitatis ordine intendatur; qui sane Medicus communis erit omnibus, a Superiore deligendus, nec alius sine ejus licentia adhibendus erit.

N. V.

Ægrotus præterea saltem octavo quoque die sanctissimo Eucharistiæ Cibo, ei pio, ac reli-

gioso cultu deferendo, reficiatur. Ingravescente autem ægritudine sedulo curandum, ut Sacramenta ei provide, & antequam judicii usum amittat, ministrantur. Tum vero ægrotum morbo conflitantem Superior, & Infirmarius, alique Religiosi vicissim pie, ac leniter ad tolerantiam, & Crucifixi imitationem, & ad Cælestium rerum desiderium adhortentur. Ad eum prostrato spiritu fatiscentem, signo dato, omnes convenientes, piis alii monitis contra insurgentes tentationes eum roborent, alique Psalmis, & Orationibus ei subvenire studeant.

N. VI.

Quoniam autem vera charitas nunquam excidit, idcirco si viventes fratres opere, & vir-

tute diligere præcipimur, æquum est, ut in eosdem, etiam vivos dilectionem exhibere nusquam cessemus. Quare eodem perseverante charitatis affectu præter suffragia, quæ publice, & communiter in Choro, & Ecclesia exhibenda erunt, singuli Sacerdotes in eadem domo, ubi infirmus obierit, commorantes, pro eo defuncto Missæ Sacrificium sex vicibus offerant. Generalis autem consultationis sit aliter providere, quoties id exigere videatur alicujus ex nostris Provinciis æqua ratio: singuli Clerici sexies officium integrum Defunctorum recitent, singuli item Laici sex Beatæ Virginis Coronas, præter tertiam Rosarii partem, quam quotidie recitare tenentur, quamque per sex ab o-

bitu dies in defuncti suffragium applicare debebunt. Id ipsum fiet in omnibus, & singulis Nostri Ordinis Domibus pro Patre Generali, & in unaquaque Provincia pro suo Provinciali, ac pro iis Patribus Gubernii Generalis ad illam Provinciam pertinentibus, licet non ibi supremum suum expleverint diem.

N. VII.

Pro iisdem rursus Patribus Consultationis Generalis, & pro Patribus ex-Generilibus defunctis præter statuta jam communia suffragia singuli universæ Nostræ Religionis Sacerdotes semel Missam celebrent, singuli Clerici integrum unum defunctorum Officium; singuli demum Laici Beatæ Virginis Coronam semel recitent. Inter Provincias autem

Romanam, & utriusque Siciliae, & similiter inter Hispaniarum Provincias mutuo charitatis officio præter communia respective suffragia, una Missa cantetur in singulis Provinciæ domibus, pro quolibet ex Nostris alterius Provinciæ, qui diem suum ultimum explevit. Si quis tamen iter agendo moriatur ea domus, pro cuius rebus agendis profectus erat, vel si pro alicujus domus utilitate non fuerit iter arreptum, ea altera domus cui assignatus eo tempore erit, in illius Animæ suffragium Officium, Missasque persolvat, ac si ibi e vita migrasset.

N. VIII.

Sed & Religiosorum obitus in particulari libro scribatur, cæterisque ejusdem Provinciæ Domi-

bus nuncietur, in quarum unaquaque integrum Defunctorum Officium in Choro, Missa etiam solemniss, & preces juxta ritualis nostri præscriptionem persolvantur. Tum etiam Sacerdotes singuli ejusdem Provinciæ pro ejus Anima sexies sacrificent, nisi Generali Consultationi, ut supra diximus, aliter videatur; sexies Officium Defunctorum integrum Clerici recitent, & sexies Laici Beatæ Virginis Coronam.

N. IX.

Aliis insuper suffragiis nostros defunctos ut prosequamur, completæ Charitatis affectus jure exposcit. Ideoque singulis mensibus in singulis nostris Domibus, & Collegiis defunctorum Officium cum uno tantum Nocturno in Choro communiter di-

catur, & Missa cantetur pro iis omnibus, ac benefactoribus Nostris similiter defunctis. Sacerdotes insuper semel pro iisdem sacrificent; semel Clerici officium Defunctorum, & Laici Coronam Beatæ Virginis recitent: Singulis præterea annis tertio nonas Novembris pro omnibus in universum, qui ex nostris e vita migrarunt, officium integrum solemne in Choro, Missa item Solemnis, precesque ad laudati libelli præscriptum in qualibet nostra Domo, & Collegio peragantur.

N. X.

Eodem denique Charitatis affectu, in obitu Romani Summi Pontificis in Universa Religione Nostra integrum in Choro defunctorum Officium, Missa etiam

Solemnis, & ad Tumulum preces persolvantur. Id ipsum fiat in ea Civitate, ubi ejusdem Episcopus obierit. Pro Regibus autem similia suffragia fiant in nostris eorum ditionis Domibus, & Collegiis, atque in Nostra Sancti Laurentii in Lucina Romana Domo, quod Ordinaria Gubernii Generalis residentia sit.

CAPUT XX.

De Regulis communibus circa rationem Domo egrediendi iter agendi, ac Nostros hospites excipiendi.

N. I.

U na statuendo erit in singulis Nostris domibus janua, per quam solum omnes, quando opus erit egrediantur.

Pro ea Janitor vir charitate, modestia, morumque integritate, maxime conspicuus deputabitur. In magnis vero Domibus duo Janitores designentur, unus qui prope januam, alter qui Religiosos cum opus fuerit adeat, aut vocet. Semper tamen janua clausa erit, solumque pro alicujus ingressu, aut egressu aperienda, & clave unica obseretur, quæ interdiu apud Janitorem sit, nocte, Superiori consignanda. Tintinabulum etiam ad Janitorem convocandum, tabella sit, item in qua Religiosorum nomina descripta habeantur, signumque, quo cuilibet innotescat, an egressi fuerint nec ne?

N. II.

Nemini sine causa, & sine Superioris licentia singulis vic-

bus impetranda, ac sine Comite a Superiore designato egredi liceat. Fratres tamen Laici (si sic Superiori videbitur) in comitatu egredi poterunt, præter quam cum ad eleemosynas petendas mittuntur. Insuper antequam exeat quisque sive Laicus, sive Clericus, sive etiam Sacerdos flexis genibus a Superiore in quavis parte Domus is extiterit benedictionem petat, nisi in Ecclesia fuerit, ubi licentiam petisse satis erit; eidem etiam quid quisque foris acturus sit, & quo iturus significet, nisi aliunde ei notum fuerit. Porro absente Superiore nemini detur egrediendi facultas, quam Superior ipse ante non concesserit. Si necessitas contra postulaverit, dari quidem poterit ab eo, qui Superioris lo-

co præest; res tamen Superiori redeunti palam fiat.

N. III.

Qui domo egreditur pallio sit indutus, & in designato loco prope illius januam brevi ad Deum Oratione præmissa invertat sui nominis tabellam, idemque faciat Comes ei assignatus. Domo autem egressi, æquum est, ut in incessu ambo modestiam, & sensuum custodiam servent, atque una semper incedant, festinationem, celeremque motum, brachiorum ventilationem, immodestosve alios actus devitent. Cum domum redierint, Oratione, ut supra etiam facta, benedictionem a Superiore pari modo petant, & si quid novi in via contigerit, quod ante quam exirent significatum, aut ei notum

non fuerit significare non omitant.

N. IV.

Jam vero nemini nostrum, quamquam invitato, rheda per Urbem vehi unquam liceat, nisi a Superiore facultas fiat, quæ tamen sine gravi ratione non concedatur. Cum vero acciderit, quempiam nostrum a Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, aut Sedis Apostolicæ Nuntiis, sive a proprio Civitatis Episcopo ad id invitari, tunc ubi excusationis locus non fuerit, eorum voluntati obsequi liceat,

N. V.

Denique nocte exeundi nemini detur licentia, nisi gravis urgeat proximi necessitas; extra Domum etiam in eadem Civitate pernoctare, nisi urgente pa-

riter necessitate, & cum Superioris licentia nemo omnino poterit. Nemo insuper sine eadem Superioris facultate, ad Constitutionis præscriptum concedenda, ruri nostro pernoctet, & etiamsi ægrotum aliquem ex Nostris ruri, vel alibi commorantem quis invisendum adierit, ibidem pernoctare nequaquam debet, sed domum vesperi reverti, nisi loci longinquitas id prohibeat, in quo tamen casu habeatur ante discessum ibi pernoctandi facultas.

N. VI.

Ad iter agendi rationem quod attinet, nemo in aliam civitatem, vel locum eat, in quo opus sit pernoctare, absque Provincialis facultate; urgente tamen necessitate de Superioris lo-

calis, & Consultorum, ac etiam Visitationis tempore de Visitationum licentia proficisci poterit, tuncque Pater Provincialis fiat certior. Cæterum ex una Provincia in aliam commigrandi, ut quis ibi velut assignatus vivat, facultas a solo Generali fiat, prævia tamen utriusque Provincialis notitia, illæsa quoad hoc semper manente suprema Patris Generalis facultate. Denique Pater Generalis se solo, nisi ab aliquo Religioso in scriptis manu propria requisitus fuerit, cum in longinquam ultra montes regionem mittere non valeat, quoties tamen suæ Consultationis voto, & consensu id jubeat, se quisque ad obediendum paratissimum prodatur, iterque arripiat.

N. VII.

Nemo præterea longiori viâ absque sui Provincialis dimissoriis litteris ejus subscriptione, & Religionis sigillo munitis se committere audeat, quas, si per aliquam domum ex nostris transierit, illius domus Superiori ostendat; dum verò ad aliam commigraverit ipsasmet Superiori tradat: idem faciat etiam si eis utendi dimissoriis litteris nulla extiterit occasio: sine illis tamen, si quis quoquam perrexerit, graviter puniatur. Ad Urbem tamen sine præmissa P. Generalis licentia sub poenis in Constitutionibus Nostris, & Apostolicis præscriptis, nemo accedere valeat.

N. VIII.

Præterea sine Superioris licentia nemo secum quidquam

deferat, nec etiam libros ad suum usum concessos. Si verò ad publicam domus bibliothecam pertineant, ferre eos secum nequibit, nisi eorum numerus, tituli, & domus nomen, a qua amoventur distinctè notatum fuerit, ut facile recuperentur; sine Capituli tamen licentia nec hujusmodi libri adsportentur. Nihilominus Breviarium, Diurnum, Biblia Sacra, asceticum librum, & propria scripta poterit quisque secum ferre absque ulla licentia.

N. IX.

Ad hæc: peregre profecturus, post recitatum Clericorum itinerarium, deducatur ad januam domus, & cum benevolentia, & charitate dimittatur. Si fieri poterit solus nemo abeat, sed cum comite ex Nostris, aut ex Sæ-

cularibus probatæ vitæ viro. Recta autem via, quo tendit quisque pergat, diverticula sive moras in itinere non faciat.

X.

In itinere ipso, vel eo peracto cum ad eam civitatem advenerit, in qua domicilium habemus, omninò caveat, ne in alia, sive Sæcularium, sive Religiosorum domo, aut quo vis alio loco se recipiat, multo minus pernoctet, aut comedat, sed recto tramite ad Nostram domum se conferat, ejusque loci Præposito se in omnibus subdat. Verum nemo sit, qui alicui ex Nostris præter quam Patri Generali, aut Provinciali obviam eat.

N. XI.

Erga tandem venientes de

longo itinere Fratres omnia humanitatis, & benevolentiae officia exerceamus. Quo circa ubi primum alicujus Nostram adventus per janitorem innotuerit, is qui peregre advenerit cum charitate excipiat, ad Cellam ducatur, & si quid ei opus fuerit, ei exhibeatur, & humanissime pertractetur, sive ut hospes sive, ut ei domui assignatus advenerit; per triduum (& si longius fuerit iter, per octo dies) ad domus onera subeunda ne deputetur; imo ei per illud ipsum tempus ad cibos communes alii adjungantur. Caveat autem nè quæ sunt observanda negligat, ne silentium violet, & ne detrahat de absentibus. Post illud verò spatium communis mensa sit ei satis, & licet ut hospes venerit, Chorum tamen

adeat, Religionis Regulas, in ea domo servet, & alia onera subeat. Quæ autem negotia ibi tractaturus sit, ea non nisi de ejus loci Superioris licentia gerere valeat, nisi aliter Pater Generalis, aut Provincialis disposuerit; omnino quoque ab illo egrediendi licentiam, benedictionem, & comitem petere teneatur.

CAPUT XXI.

De Regulis communibus circa rationem communicationis habendæ per litteras.

N. I.

Ut litterarum commercia a recto Regulari disciplina tramite non deflectant, nemo sit, qui eas alicui, sive Religioso, sive Sæculari scribere, vel a quo-

quam undelibet datas legere, imo nec accipere, aut resignare ullo pacto inscio Superiore audeat, qui si velit, se solo leget, & probet; rationem vero ipse habeat Patrum antiquorum, & eorum qui probatæ sunt vitæ, aut qui gravia negotia pertractant.

N. II.

Licebit tamen cuique ex Nostris, sex mensibus ante celebrationem Capituli Generalis, & ante celebrationem Capituli Provincialis ejus Provinciæ Religiosis, atque tempore celebrationis ipsorum litteras dare ad quemlibet ex Patribus Capituli, atque Patribus ipsis rescribere, vel ad se scriptas accipere, quin Superior ipsas legere valeat.

N. III.

Nulli Superiori immediato

legere, aperire, impedire, aut retardare liceat litteras ad mediatos Superiores scriptas, & etiam eas, quæ ad quempiam respectivè ex Gubernii Generalis, aut Provincialibus Patribus pertineant, vel ab iis ad alios scriptas. Cæterum in ipsis litteris ad Superiores mediatos datis, si secretum aliquod continetur, quod Subditus, qui scribit cupiat aliis non communicari, exterius in fronte hoc verbum *Soli* adjiciat. Cum vero Superior aliquis ad suum Subditum, vel aliquis ex Patribus, de quibus supra, ad alios scripserit, propria sua manu superscribat nomen suum, ita enim quis, & ad quem litteræ scriptæ sunt, prima litterarum fronte patebit.

N. IV.

In omnibus præterea Nostrorum litteris formulæ quædam, locutiones, figuræ, & cæremonia sæcularium potius morem præseferentes non misceantur, inutilia, inania, & quæ affectationem sapiunt, omnino vitentur, & non solum in eo, quod scribitur, sed in modo ipso scribendi Religiosæ modestiæ decus effulgeat. In litteris verò, quæ ad Patrem Generalem, vel ejus Consultationem, sive insuper ad Præsidentem Capituli Generalis scribentur, post hæc verba: *Jesus, Maria*, intus in litterarum fronte apponenda, hic etiam titulus reverentialis addatur, videlicet: *Reverendissime Pater Noster*, vel Reverendissimi Patres, easque simili modo subscribe-

re oportebit, scilicet *Paternitatis Vestrae* Reverendissimæ Servus, & Filius in Domino N. N. Clericorum Regularium Minorum; eas demum ita superscribant Reverendissimo Patri Nostro Patri N. N. Generali Clericorum Regularium Minorum, vel Vicario Generali, vel Capituli Generalis Præsidi, sive Reverendissimis Patribus Consultationis Generalis. Ex Generalibus verò Paternitatis admodum Reverendæ Titulus a Nostris præstetur; atque iisdem Reverentiæ Titulis, quibus scribendo, alloquendo etiam uti Nostri debebunt. Provincialibus autem suæ Provinciæ Religiosi in filialis amoris, & reverentiæ signum voce, & scripto Titulum Reverendi Patris Nostri præstabunt.

N. V.

Cæterum in aliis litteris, quæ ad quoscumque alios ex Nostris sive Subditos, sive Superiores scribentur nullus in principio, aut in subscriptione addatur titulus, sed simplex exprimatur nomen, & cognomen hoc modo: N. N. Clericorum Regularium Minorum. In superscriptione pariter simplex dumtaxat nomen, & cognomen Religiosi, ad quem litteræ dantur, conscribantur absque ullo sive dignitatis, sive officii cujuscumque titulo, præter quam in litteris, quæ ad Provinciales, Præpositos, Vice-præpositos, Assistentes Generales, vel Provinciales, Procuratorem Generalem, ac Secretarium Generalem, vel Provinciale, nec non ad Visitatores

scribentur, in quibus solummodo simplicem Officii titulum licebit adnectere hoc modo: Patri N. N. Clericorum Regularium Minorum Assistenti Generali, aut Provinciali N. N. & sic de singulis.

N. VI.

Eos tamen ipsos tam in scribendo, quam in loquendo *Reverentiæ* solum titulo honorabimus; simplicibus autem Clericis, & Laicis peculiaris titulus non præstetur, sed eorum insigne, *Frater* erit; Sacerdotis verò *Pater*; in universum verò, nemini honorifico illo prænomine *Don*; aut sigillo propriæ Familiæ insignibus sculpto uti licebit. Sigillum enim non aliud apud nos quam commune totius Religionis, & penes Superiores

tantum, Procuratores, ac Secretarios cujuslibet Gubernii erit, non verò penes alios.

CAPUT XXII.

De Regulis communibus circa ea, quæ erga Superiores, Religionem, & ejus statuta sunt gerenda in universum.

N. I.

Perfectionis iter divina comitante gratia prosequentes, præter ea, quibus erga Deum, & erga nosmetipsos ordinamur, opus est ea præscribere, quibus erga Superiores, Religionem, & ejus statuta dirigamur; sic enim decet nos implere omnem justitiam.

N. II.

Quare in universum sic nos gerere oportebit, ut Superiorem,

uti Patrem, Religionem velut Matrem, leges, & statuta velut nostram in terris hæreditatem habeamus. Quæ autem in particulari erga singula ipsa exhibere debemus, per sequentia capita præscribentur. Curent itaque omnes ea exactissimè observare, intelligentque totius Religionis robur omnino languescere, si hæc semel stabilita non firmiter servantur.

CAPUT XXIII.

De Regulis communibus circa actus erga Superiores exercendos.

N. I.

His prætermissis, quæ de obedientia inter solemnia vota supra præscripsimus, primò hic quidem alii dependentiæ actus se

offerunt, quos sane ad tria capita revocamus. Nimirum ad benedictiones, ad licentias, & ad signa. Omnino enim multa erunt, quæ sine Superioris, vel benedictione, vel licentia, vel signo agi non poterunt, & ea omnia in particulari suis quoque locis statuuntur. Hic verò in universum decernimus, ut benedictiones semper flexis genibus petamus, præter quam cum novum aliquid utendum accipimus. Licentiæ autem non extorqueantur, nam extorta, aut coacta licentia (ut Bernardus docet) licentia non est, sed violentia: signa demum, quæ fuerint præscripta, omnes expectent.

N. II.

Sed ulterius venerationis ac reverentiæ actus prosequentes,

cavendum primò cuique erit, nè aliquo modo cum Superiore contendat, quæ horrenda prorsus, & execranda est irreverentiæ turpitudine. Immo si quis a Superiore objurgatur, statim genuflexus, demissis oculis, & tacens se corrigi sinat, nec surgat donec ab eo surgendi signum accipiat. Quod si ab ipso tunc temporis interrogetur, sic se gerat, ut responsio humilitatem, & reverentiam, ut par est, redoleat.

N. III.

Proinde qui Sacerdos secundi gradus non fuerit, detecto omnino capite, loquatur cum Superiore, nec se cooperiat, vel eo præsentē sedeat non expectato signo. Sed & omnes cum obviam eis quivis Superior occur-

rit, vel ipse eos aderit, assurgant, consistant, & reverentiam ei capitis inclinatione exhibeant.

N. IV.

Quæ tamen omnia, & id genus alia ad reverentiam spectantia, ut facilius serventur, studeant singuli in Superiore, Religionis intuitu, Christum Dominum (cujus ille obtinet vices) conspiciere, & erga eum sic se gerere, ut veluti Christo obsequentes reverentiali timore pariter, & amore ei subiaceant, atque actus omnes, qui vel minimam irreverentiam sapiunt, omni diligentia vitent. Ipsius autem actiones, vel dicta judicare, verbis, signis, aut factis eum contemnere, eique detrahere, vitia sunt, quorum quidem, vel ipsa species meritò execranda erit.

Et profectò boni Religiosi partes erunt sui Superioris, quos forte aspexerit defectus, reverenti charitatis affectu sub velamine contentos ab aliorum oculis subtrahere, eosque potius ad ejus virtutes inspiciendas attrahere curet.

N. V.

Ad hæc sicut Superiori reverentia debetur & obsequium, ita erga ipsum, ut Patrem, filialis habeatur fiducia. Quare quisque fidenter agens ad eum in omni, qua premitur corporis, aut animi molestia lubens confugiat, eique sui cordis sensus libenter aperiat. Semper tamen indifferens eo propendere sit paratus, quo Superioris judicium, & voluntas inclinant, & quæ dixerit, tanquam Dei voce prolata resignatus suscipiat. Dei enim

loco nobis præest Superior, & divinæ est voluntatis interpret; adeo ut qui eum audit, Deum audiatur. Hinc si quæ ab eo petiit, illi denegata fuerint, a majori Superiore eadem ne petat, nisi prius illi alterius denegationem patefecerit. Illud denique præcipue Superioribus Nostris debemus, ut scilicet pro ipsis peculiare singulis diebus ad Deum preces fundamus, quatenus dignetur Dominus Spiritu Principali eos in bono regimine confirmare.

CAPUT XXIV.

De Regulis communibus circa actus erga Religionem.

N. I.

Religionem eo quisque prosequi, & amplecti debet af-

fectu, quo solet filius matrem, a qua se multis ali curis pendat, unde ei fide inviolabili adhærere, in ejus professione con- quiescere, ejus incrementa appetere, ejusque omne bonum promovere debita sunt, quæ ab omnibus, ut persolvantur, filialis exigit amor.

N. II.

Proinde nomen ejus, & fama, ut quotidie celebrius invalescant enitendum erit. Itaque defectus, errores, & mala quælibet, quibus fortè Religionem nostram intus aliquo modo maculari contingat, sic tacitus quisque silentio involvat, ut foras ad externorum aures pervehi, ne minima quidem ratione queant. Et profectò Religionis acerrimus inimicus, & destructor

esset, ac ut talis gravissimè puniendus, qui ejus maculas aliis patefacere non erubesceret.

N. III.

Jam verò quamvis Religioni nostræ omnia amoris jura persolvere teneamur, nemo tamen gratiam aliquam, vel privilegium ad ejus licet commoda spectans Romæ, aut alibi a quocumque impetrare invitis, vel insciis Generali, ejusque Assistentibus præsumat, & qui secus fecerit graviter eorum arbitrio puniatur, quod nec ipsis Procuratoribus Provinciali, & Generali, aut ipsis Superioribus Provinciali, & Generali, sine Generalis Consultationis voto, & facultate sub præstito ex legis præscripto juramento licebit; quod etiam in sui, aut in aliorum favorem pro-

hibitum intelligatur. Nemo insuper ex nostris sub eadem pœna possit gratiam, aut privilegium, sive quodcumque aliud officium, aut munus, vel a se, vel ab alio sibi procuratum, dicta Consultatione non requisita, & consentiente, acceptare.

CAPUT XXV.

De Regulis communibus circa actus erga leges, & statuta.

N. I.

Religionis leges quocumque, sive Constitutionum, sive Regularum, sive Rituum, sive quovis alio vocentur nomine, sic omnes amplectantur, ut tanquam a Deo præscriptas quisque in cordis medio reponat, omnimoda in eis complacentia conquie-

scens. Nemo autem sit, qui contra illarum aliquam sive verbis, sive signis, aut quovis alio modo agere paratum se esse ostendat; & præsertim caveat unusquisque, nè iis, quæ a Capitulo Generali sancita fuerint, repugnare, aut contradicere audeat, sed rata, firmaque apud omnes per ordinem universum habeantur; qui contrafecerit, aut oblocutus fuerit, gravissimè puniatur; & pro comperto habeant, Diabolum, quo Religiosos viros ad summam calamitatem pertrahere obtineat, conatu præcipuo niti in eorum cordibus displicentiæ contra Religionem, ac leges serere spinas.

N. II.

Cæterum illud quam maxime cavendum, ne legibus fun-

data Religio, legibus corruat, quod sanè tunc accidit, quando debita earum custodia, vel omnimodo deest, vel nutat, aut vacillat. Quare sedulò curent, omnes sic eas plena observantia retinere, ut non faciles, aut leves sint, ubi se occasio tulerit, ad inobedientias prolabi. Quocirca Superiorum vigilantia hic adsit, oportet, qui certè ubi subditi moniti suaviter in legum observatione permanere neglexerint, eos correctionum, vel pœnitentiarum usu sub disciplina coerceant. Etiam seniores ipsi continendi erunt, quando id postulabit occasio.

N. III.

Nec tamen quis putet in aliquo sibi detrahi, si inobedientiæ, quas patravit, publicis pœnitentiis, & correctionibus diluan-

tur. Caveant insuper, ne rigorem existiment, rigidosve putent Superiores eo quod exactam petant legum adimpletionem, & in ea urgenda veluti conspirent, imo ipsorum voluntati, atque conatui se aptantes, nihil omittant, quod faciendum eis ex legibus incumbit, quo sane fiet, ut unanimi consensu tam Superiores, quam Subditi æquo zelo ferventes in unum ad Dei gloriam intendant; non enim leges scripsisse sufficit, nisi opere ipso adimpleantur.

N. IV.

Ad hæc, nemo prorsus sit, qui ab alicujus legis observantia quocumque prætextu, vel titulo se immunem credat, sed omnes humero uno Domino servientes, unum portent cominune legis o-

nus. Præcipue vero ab exercitiis communibus nemo sine Superioris licentiâ abesse præsumat, præter eos, quibus ob alia onera obœunda ex legum nostrarum præscripto id conceditur.

N. V.

Postremo ut facilius hæc debita legum observantia promoveatur, singulis præscribitur, ut quæ omnibus servandæ incumbunt, privatim eas sæpius legere, & meditari contentur. Veruntamen constitutiones apud se nemo alius habeat præter capitulares, sive consultivos, sive decisivos; ii vero aliis Religiosis illas nullatenus commodent; communes tamen Regulas, ut par est, quilibet Clericus latino, Laicus vernaculo sermone editas apud se retineat. Nemo autem

sine expressa licentiâ leges nostras quocumque nomine vocentur externis aliis legendas tradat.

N. VI.

Sciant tandem omnes nullam nostrarum legum nos ad culpam obligare, sed ad pœnam solummodo aliquam; culpæ tamen ii tantum erunt obnoxii, qui aut quidpiam grave, aut notabile circa vota, vel juramenta, aut circa ea, quæ divina, vel humana lege prohibeantur, ausi fuerint violare, vel si præcepto in virtute sanctæ obedientiæ, vel sub pœna excommunicationis, in eos lato non obedirent.

CAPUT XXVI.

*De Regulis communibus circa
actus erga proximos in uni-
versum exercendos.*

N. I.

Perfectæ charitatis amplitudo
exposcit, ut sicut erga De-
um, & nos ipsos, erga Superio-
res, ac Religionem ordinamur,
ita etiam erga proximos, chari-
tatis spatia dilatantes, dirigamur.
Quod sane facile assequemur, si
sequentes regulas opere ipso, &
affectu amplectamur, in quibus
tum ea, quæ cum proximo con-
versantes vitare, tum ea, quæ
ad ejus salutem ex instituto as-
sumere debemus, describuntur.

N. II.

In universum autem erga
proximum ita omnes se gerant,

ut opere, & executione præstent,
quod Dominus nobis præscripsit,
dicens: *Sic luceat lux vestra co-
ram hominibus, ut videant opera
vestra bona, & glorificent Patrem
vestrum, qui in Cælis est.* Sed
jam ipsas peculiare Regulas sub-
jungamus.

CAPUT XXVII.

*De Regulis communibus circa re-
cessum a negotiis secularibus.*

N. I.

Inter alios Religiosæ vitæ actus
ille est valde optabilis, quo
a mundi tumultu longe abducta
hominis mens, Cælo ipsa sistit,
Deoque unitur, ut merito quis-
que nostrum sibi consulere, ac se-
dulo prospicere valeat, ne quem
Deus a turba sæculi, rerumque

colluvie semovit, is postmodum ab hoc tranquillo portu, mente divulsus, rerum sæcularium, & negotiorum fluctibus, ac mundi sollicitudinibus obruatur; ne igitur in has miseras incidamus, mundanæ conversationes, & occupationes (quoad fieri potest) amoveantur, nihilque terrenæ sollicitudinis admittatur.

N. II.

Quod ut facilius assequamur, nemo nostrum, nisi ubi necessitatis, charitatis, aut urbanitatis ratio id exigit, cum sæcularibus colloquatur, & præsertim cum mulieribus sine Superioris licentia, nisi qui ad earum confessiones excipiendas sunt approbati. Ab ipsis tamen diutini, ac crebri sermones in Ecclesia sive intra, sive extra con-

fessionale omnino vitentur. In universum autem frequentes congressus, & inutiles conversationes cum Sæcularibus non habeantur, nam gravia inde oriuntur pericula, & facile animus ad ea, quæ mundi sunt prolabitur; iis autem quibus sine Superioris licentia cum illis colloqui non licet, ad domus januam, non vocati, minime accedant. Illud insuper unusquisque caveat, ne extraneos ad cubiculum, aut per domum ducat sine honestatis, aut necessitatis causis supradictis, neque illis, quæ domi acta sunt, vel gerentur referat, nisi dumtaxat, quæ ipsis ædificationem parere possunt.

N. III.

Similiter cum mulieribus, quantumvis piæ, & sanctæ vi-

deantur, aut propinquæ sint, consuetudo, & familiaritas nullo modo incutatur: eas insuper domi visitare, nisi Superior concesserit, nemini liceat; verum Superior non nisi rationabili ex causa, nec promiscue omnibus id concedat. Qui vero eas inviserit, designatum sibi a Superiore socium secum retineat, & nullo modo solus cum sola sit. Quod si cum illis secreto aliquid tractare necesse fuerit, præsens sit socius; ubi aspicere, non tamen, quæ secreto loquentur audire possit; Superiores autem, ut praxis hæc omni tempore accuratissime servetur, diligenter invigilent. Cum Monialibus tandem absque Superiorum Nostri Ordinis, aliorumque, quibus de jure spectat, licentia, gravi interveniente cau-

sa ab illis probata, colloqui nullus audeat.

N. IV.

Jam vero absque Provincialis facultate, & aliis a jure requisitis nemo cum aliquo Cognitionem Spiritualem per Baptismi, vel Confirmationis sponcionem contrahere possit; quam facultatem a nostris non nisi difficulter, & raro impertiri fas erit: ad baptizandum vero Superioris localis licentia, quantum ad nos attinet, sufficiat. Nemo sine gravi ratione, & Superioris etiam licentia testamentorum executorem agat, aut Matrimonio, vices Parochi gerens intersit. Præcipue vero Nostris prohibemus in lite, quamvis civilis sit testimonium ferre, nisi plane ab eo coactis, qui cogere jure poterit:

Superiores autem Nostri, ne id permittant, præterquam in causis valde piis, atque aliis a partium offensione semotis; dedecet enim quempiam ob religiosi viri testificationem suorum bonorum, aut famæ, & detrimentum pati.

N. V.

Porro in universum, ut a mundanarum rerum tumultu simus (quoad fieri poterit) maxime alieni, non permittant Superiores quempiam sæcularibus negotiis se admisceri, sed sua negotia ipsis gerenda relinquuntur, nisi charitas, vel gravissima alia ratio aliter suadeat, quo tamen casu negotium quantumvis pium, & religioso viro dignum sine expressa Superioris licentia gerendum ne suscipiatur.

CAPUT XXVIII.

De Regulis communibus circa exercitia vitæ activæ in genere ad proximorum juvamen assumenda.

N. I.

Eximum illud piæ charitatis opus, quo proximorum salutis prospicitur, vitæque activæ exercitatione completur, cum ex instituti ratione, ita ad Nostram Religionem pertineat, ut inter ejus munia hoc sit unum ex primariis sibi propositis, illud omni promptitudine erit a nobis gerendum in omnibus nostris Collegiis, & Domibus, illis exceptis, quæ ad recessum, & Novitiatum separatim destinantur.

Personæ autem, quæ ad hæc munia applicantur studeant Animarum zelum, qui operi vim tribuit, & incrementa ministrat, ita ferventer in se ipsis concipere, ut omnibus ex hoc opere pateat, eos vera esse charitate repletos. Attamen priusquam huic muneri quis nostrum deputetur, præviis documentis, & instructionibus circa praxim muniatur, & ante quam operi intendat, orationi, ut par est, sedulo vacet.

N. III.

Cæterum charitatis ordinem, quo unusquisque propriæ salutis prospicere debet, nemo invertat: non enim Animæ propriæ cura est abjicienda, ut proximorum lucra adipiscantur. Quare sic omnes e-

xercitia temperent, ut quod aliorum salutis exhibent, propriæ non denegent, & quod verbo docent, virtutibus robovent.

N. IV.

Illud denique decernimus, ut in his muniis exequendis ab omni prorsus bonorum temporalium cupiditate, & avaritiæ specie se nostri reapse alienos esse ostendant, Dei gloriam solum intuentes. Unde gratis omnino a nobis hæ vitæ activæ functiones peragantur, nec ullo prorsus modo stipendia postulare licebit, Apostoli vestigiis sic inhærentes, qui ad Corinthios ajebat: *Non ero gravis vobis, non enim quæro, quæ vestra sunt, sed Vos; sed ea duntaxat, quæ elemosinæ nomine deferuntur, accipi poterunt, & hæc quidem non ad*

privatum Religiosi commodum, qui hoc munus exerceat, spectabunt, sed ad utilitatem Domus, in qua assignatus vixerit; nisi a Sæcularibus alteri Domui fuerint in specie destinata.

N. V.

Illud postremo adjungimus, ut in exercitiis, quæ in Ecclesiis nostris fient, perseverantia retineatur, & prorsus absit inconstantia, quæ pium Populi extinguit affectum, & turpem instabilitatis notam non sine maximo Religionis detrimento nobis inurit. Sed & Cultus Ecclesiarum, earumque administratio, & ritus sic semper eluceant, ut facile ad eas frequenti concursu trahantur fideles, ex quo paratior nobis adjuvandi ipsos detur occasio.

CAPUT XXIX.

*De Regulis communibus circa
Sacramenta proximo
administranda.*

N. I.

Sed jam peculiare vitæ activæ actus præscribentes primùm nobis se offert Sacramentorum Pœnitentiæ, & Eucharistiæ administratio, ad quæ sane proximis exhibenda magna semper promptitudine nostros paratos esse oportet.

N. II.

Jam vero personæ, quarum Confessiones excipientur a nostris, promiscue sine exceptione omnes erunt, tam viri, quam mulieres, & etiam qui in lectis ægrotant. Verum ad mulierum Confessiones audiendas Sacerdo-

tes juniores non deputentur, sed qui ætate, & moribus sint maturi. Monialium vero Confessiones audire Nostris nullo modo liceat, nisi gravissima causa adsit, & Patris Provincialis de voto, & consensu suorum Assistentium licentia accedat, nisi forsitan, ut Confessarius extraordinarius quis vocetur; pro illa vice enim Superioris localis licentia satis erit; qui temere sine hujusmodi licentiis præter alias a jure requisitas earum Confessiones audire præsumpserit dignis pœnis a lege præscriptis puniatur.

N. III.

Ulterius erga Confessionis locum decernimus, ut mulierum Confessiones præterquam in Ecclesiis non audiantur, nisi cala-

mitatis alicujus, vel ægritudinis ratio aliter postulaverit; ita tamen, ut ne solus cum sola sit, sed Comes ibi adsit, ubi possit ab eo conspici. Virorum Confessiones, aut in Ecclesiis Nostris, aut in locis ad id designatis audiantur. Sed & in Nostris Ecclesiis confessionalia in locis patentibus collocentur, singula pro Confessariis singulis; ita vero disponantur, ut tam Pœnitens, quam Sacerdos conspici facile possint.

N. IV.

Præterea in Sacramenti Pœnitentiæ Ministerio ita procedant, ut in eo, præsertim cum mulieribus Confessarii longius æquo sermones non protrahant, sed inutilia resecantes, quæ muneris ratio exposcit, ea tantum præ-

stare satagant. Charitatis officia erga omnes præcipua exhibeant, eorumque saluti pio affectu jugiter intendant.

N. V.

Quod etiam hujus tam Sancti Ministerii usus frequens sit in Ecclesiis Nostris adnitendum pro viribus erit; id enim animarum salus, quæ nobis curanda proponitur, exposcit. Provincialium itaque partes erunt, sufficientem Confessariorum numerum in singulis Domibus, & Collegiis deputare, qui accurrenti populo faciant satis. Missas propterea in Ecclesiis Nostris ultimas, festis præsertim diebus, ii celebrent Sacerdotes, qui Confessarii non sunt. Quædam insuper instituat per singulos dies circularis Confessariorum in Do-

mo residentia, ut vicissim in Orbem unus sit, qui eo die, quo quis huic circulari residentia deputabitur, mane usque ad horam prandii a Templo non discedat; a prandio verò, Domi residens, ad Confessiones audiendas vocatus statim accurrat; Proinde sine gravi necessitate Domo non egrediatur; quod si egredi sit necesse, Confessarius alter, qui illius vices gerat, omnino substituatur, ipsorum, nempe, antiquitate novissimus; At vero si alii præter designatum fuerint, eo die ad id munus obendum necessarii, ab ultimis similiter inchoetur. Præfatus itaque circulus spatio unius hebdomadæ, si fieri poterit, claudatur. Ideoque septem antiquitate Posteriores, exceptis per Constitu-

tiones excipiendis, in hoc circulo contineantur, quorum singulis per singulos dies ad id onus deputandi erunt. Cæterum in Collegiis hæc Residentia circularis non necessario instituenda; sed id Provincialis relinquitur arbitrio, locorum habitatione.

N. VI.

Præterea Dominicis, & Festivis diebus, in earum item Vigiliis, in Hebdomada Sancta, tempore Jubilæi, & quotiescumque fidelium accursus id exigere videatur, omnes in Ecclesia residere, & libenter poenitentiae Ministerio animas Christo lucrifacere non desistant. Demum omnialio tempore, ultra hæc jam præstituta, se quisque ad hoc munus paratum exhibeat;

statimque vocatus præstò adesse conetur.

CAPUT XXX.

De Regulis communibus circa Verbi Dei Ministerium Proximis exhibendum.

N. I.

Aliud Religionis Nostræ Munus, quo proximorum salutem vacamus, Verbi Dei scilicet ministerium primarias vices sibi jure vindicans, Populo variè a nobis exhibendum constituitur; sed prius quam nostri ad publice concionandum accedant, prævia quadam exercitatione se muniant, unde privatis declamationibus in Refectorio, lectionis loco, inter comedendum, aut alibi quasi

sermonibus ad Populum paratis de Præpositi electione declament; utque profectum sibi valeant comparare unus Nostrorum constituatur concionandi arte peritus, qui illos instruere promunere habeat, quique etiam post singulas declamationes privatim eos admoneat, si in aliquo defecisse conspexerit, id quod etiam præstabit, cum eorum quis publice concionem habebit, usque dum probe instructus evadat.

N. II.

Porro in universum, actus ipse, & modus concionandi sic procedat, ut in eo verborum affectationes, inutiles narrationes, vanæ ostentationes, facetiæ, & id genus alia, quæ Evangelicum Concionatorem dedecent omnino vitentur, & qui his intendens

non resipuerit, ei concionandi facultas ne fiat. Proinde Conciones huc dirigant Nostri, ut Animas Christo lucrifacere possint, & Charitatis ignem spirantes, Apostolici Viri auditoribus videantur. Denique ritum in Concionis actu uniformi observantia teneant omnes, eum scilicet, qui in libello de ritibus habetur.

N. III.

Quod vero ad Concionum loca spectat, in Civitatibus quidem, ubi domicilium habebimus, æquum est, ut potius in nostris Ecclesiis, quam alibi nostri concionentur, & adniten- dum erit, ut semper in iis Quadragesimæ, & Adventus tempore, aliisque Dominicis, & Festivis diebus totius anni concio habeatur, sitque propterea Ec-

clesia Nostra verbi Dei Seminarium, non Domus Orationis duntaxat. In aliis vero Ecclesiis concionari nobis etiam licebit, ita tamen, ut si in eadem Urbe domicilium habeamus, concionator ubi concionem absolverit, Domum ad prandium (si tamen commodè id fieri possit) revertatur. Paulo verò ante tempus prædicandi alio non tendat, nec deflectat de via, sed recta profisciscatur. Porro concionatores ad prædicandum per loca distribuere Provincialis erit, si tamen in aliqua Nostra Ecclesia Quadragesimales, vel Annuales conciones, vel saltem Adventus nondum habitæ fuerint nullo modo statuatur, nisi de Provincialis, suorumque Assistentium Voto pro Domorum, locorumque ratione.

N. IV. Jam vero, non solum concionibus, sed sacris etiam lectionibus Populo in Ecclesiis Nostris verbi Dei Ministerium exhiberi poterit hac etiam ratione, ut sacræ Scripturæ expositio ad illius in fide, ac morum instructionem proponatur, sive tractatus alicujus Mistici, vel Moralis lectio fiat. In qua vero ex Nostris Ecclesiis hujusmodi erunt sacræ Lectiones exhibendæ non nisi Dominicis, & festis aliis diebus, atque vespertinis horis congruis populo accurrenti habeantur; sic tamen, ut Provincialis, suorumque Assistentium licentia adsit, ubi id exercitium institui oporteat.

N. V.

Ultimo: administratio illa

L 5

Dei verbi, qua fidei rudimenta pueri edocentur, cum Nostro Instituto insuper consona sit, decet, ut vel in ipsis Nostris Ecclesiis, vel alibi, ubi aliqua necessitas hoc Charitatis munus postulaverit, a nostris exhibeatur.

CAPUT XXXI.

De Regulis communibus circa alias functiones ad proximorum salutem assumendas.

N. I.

Charitatis spatia dilatantes, ejusque complementum, quoad animarum salutem, actibus plene assequi intendentes, hæc alia constituere ducimus; & in primis Missarum celebratio in Ecclesiis Nostris congrua

dispositione ordinetur, ut quoad fieri possit assidua sacrificia sint, quibus Populo adeunti fiat satis.

N. II.

Ad fidelium quoque devotionem promovendam Solemnis quandoque in Ecclesiis Nostris quadraginta horarum Oratio, musico cantu adhibito, habeatur, prima autem cujuscumque Mensis Dominica, mane dumtaxat, quoad usque Missarum Sacrificia absolvantur, Eucharistiæ Sacramentum decenter in altari exponatur, ibique eo temporis spatium fiat a Nostris in orbem Oratio. Cæterum in ea Urbe, ubi simul *Domum exercitiorum*, & Collegium habebimus, hæc Sacramenti expositio si in domo exercitiorum fiat, satis erit. An vero in aliis Dominicis, & fe-

tis diebus, an etiam in Collegiis, an denique non solum mane, ut supra, sed vespere etiam prædicta Expositio modo præscripto fieri debeat, Provincialis consultationis arbitrio relinquatur, habita item Domus, Populique ratione.

N. III.

Si Provinciali Consultationi videbitur, singulis totius anni Sabbatis in Ecclesiis Nostris, absoluto Completorio, solemniter Beatæ Virginis Mariæ Litanie Lauretanæ cantentur Musico etiam cantu adhibito, prævia si fieri poterit concione de ejusdem Beatæ Virginis Laudibus ad Populi ciendam devotionem.

N. IV.

Jam vero methodum exercitiis spiritualibus vacandi fide-

libus tradere, eosque in Domibus Nostris admittere, Charitatis opus est, quod etiam libenter amplectimur, prævia tamen, ut fas est, Superioris licentia præstandum.

N. V.

Ulterius ad comparandas tum Superiorum, tum inferiorum facultatum Disciplinas in Nostris Collegiis externos admittere, eosque etiam in contubernio apud nos sub Superioris regimine habere, Charitatis amplitudini, & Instituto adhærens hanc quoque Functionem Nostra Religio, assumit, ea, scilicet ratione, quæ in libello Studiorum traditur.

N. VI.

Sed illud quoque Charitatis opus exercere commendamus,

nimirum, quosdam ex Nostris doctrina, zeloque vigentes ad ea loca per aliquot dies quandoque destinare, quæ salutari Institutione indigere videbuntur, ibique Apostolico more Pœnitentiæ, & Eucharistiæ Sacramenta ministrare, verbum Dei proponere, fidei rudimenta tradere, aliisque functionibus animarum lucra perquirere, ex munere valeant; hujusmodi tamen Missiones sine Provincialis licentia, nec sine probo comite ab ipso, vel a Superiori locali designato non peragantur.

N. VII.

Denique eodem Charitatis Spiritu ducti, eos etiam qui in lectis graviter ægrotant, visitare, eisque pœnitentiæ Sacramenta ministrare, piisque monitis in Fi-

de, ac Spe confirmare, ac deum animam agentibus adstare, & confortare poterunt, cum postulerit occasio, Nostri Religiosi poterunt. Eodem insuper Charitatis affectu, eos qui in Nosocomiis decumbunt, & qui in Carceribus, detinentur, quandoque visitare consentaneum etiam Nobis erit. Insuper in dissidiis componendis, in inimicitiis extirpandis, & in hujusmodi aliis misericordiæ operibus exequendis Nostri piè semper incumbant.

N. VIII.

Postremo & si tam variis functionibus proximorum juveni se Nostra Religio profiteatur addictam, omnino tamen Mortuorum curam nullo modo admittere intendit. Parochiarum vero administrationem nisi forte

ad majorem Dei Gloriam, & commune Religionis bonum id quandoque expedire videatur, suscipiendam prohibemus, quod tamen onus in casu prædicto non admittatur nisi in Domibus exercitiorum, & ubi magna alia onera non incumbunt; in Collegiis verò non nisi alia gravi ex causa; ac demum non nisi de Præpositi Generalis, suorumque Assistentium licentia, prævia Provincialis, & Assistentium ejus Provinciæ informatione, ubi Parochialis cura suscipienda erit.

F I N I S.

I N D E X
C A P I T U M.

- P**refatio. pag. 3
 CAP. I. De Regulis communibus circa finem Nostræ Religionis, ac media in universum. pag. 7
 CAP. II. De Regulis communibus circa solemnia Vota in universum. pag. 10
 CAP. III. De Regulis communibus circa Paupertatem. pag. 12
 CAP. IV. De Regulis communibus circa Castitatem, & Obedientiam. pag. 22

- CAP. V. De Regulis communibus circa Votum, & Juramentum non ambiendi. pag. 29
- CAP. VI. De Regulis communibus circa Contemplationem, & alios Actus erga Deum exercendos. pag. 32
- CAP. VII. De Regulis communibus circa Mentalem Orationem. pag. 35
- CAP. VIII. De Regulis communibus circa Chorum, & Divina Officia. pag. 39
- CAP. IX. De Regulis communibus circa Ecclesie cultum, & sacram Supellectilem. pag. 49
- CAP. X. De Regulis communibus circa Sacramentum Pœnitentiæ, & Eucharistiæ usum. pag. 52

- CAP. XI. De regulis communibus circa conscientie examen, atque alia ad vitæ contemplativæ institutum pertinentia. pag. 57
- CAP. XII. De Regulis communibus circa actus erga se ipsos, & ad invicem exercendos. pag. 64
- CAP. XIII. De Regulis communibus circa ea, quæ ad victum attinent. pag. 66
- CAP. XIV. De Regulis communibus circa ea, quæ ad vestitum, & alia, quæ ad corpus attinent. pag. 76
- CAP. XV. De Regulis communibus circa carnis mortificationem, ac pœnitentiarum usum. pag. 86
- CAP. XVI. De Regulis communibus circa silentium. p. 94

- CAP. XVII. De Regulis
communibus circa mode-
stiam. pag. 99
- CAP. XVIII. De Regulis
communibus circa charita-
tem fraternam, & unifor-
mitatem servandam. pag. 101
- CAP. XIX. De Regulis com-
munibus circa charitatis
munus erga infirmos, &
defunctos fratres. pag. 105
- CAP. XX. De Regulis com-
munibus circa rationem
Domo egrediendi iter agen-
di, ac Nostros hospites
excipiendi. pag. 115
- CAP. XXI. De Regulis com-
munibus circa rationem
communicationis habendæ
per litteras. pag. 126
- CAP. XXII. De Regulis com-
munibus circa ea, quæ er-

- ga Superiores, Religionem
& ejus statuta sunt ge-
renda in universum. pag. 133
- CAP. XXIII. De Regulis
communibus circa actus erga
Superiores exercendos. p. 134
- CAP. XXIV. De Regulis
communibus circa actus er-
ga Religionem. pag. 139
- CAP. XXV. De Regulis
communibus circa actus
erga leges, & statuta.
pag. 142
- CAP. XXVI. De Regulis
communibus circa actus er-
ga proximos in univer-
sum exercendos. pag. 148
- CAP. XXVII. De Regulis
communibus circa recessum
a negotiis sæcularibus 149
- CAP. XXVIII. De Regulis
communibus circa exerci-

*tia vite active in genere
ad proximorum juvamen
assumenda . pag. 155*

CAP. XXIX. *De Regulis
communibus circa Sacra-
menta proximo admini-
stranda . pag. 159.*

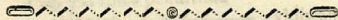
CAP. XXX. *De Regulis com-
munibus circa verbi Dei
ministerium Proximis ex-
hibendum . pag. 165*

CAP. XXXI. *De Regulis
communibus circa alias
functiones ad Proximorum
salutem assumendas . pag. 170*

Die 30. Junii 1792.

IMPRIMATUR EXTRA URBEM.
Fr. Thomas Vincentius Pani Ord.
Præd. Sacri Palatii Apostolici
Magister.

De mandato Ill^m, & R^mi Dⁿⁱ
Philippi Trenta Episcopi.

V I D I T.

Petrus Niccoli Sem. Fulg. Rector.

IMPRIMATUR SI VIDEBITUR.
Justinianus Poggius Archipresbyter
Eccl. Cathed. & Pro-Vicar. Gen.

IMPRIMATUR.

Fr. Ludovicus Civini Ordin. Praed.
S. T. M. Vicarius S. Officii Fulg.

ERRATA CORRIGE

Pag. 8. num. II. linea 7.

intentione ~~intentione~~ intensione

Pag. 10. num. I. linea 4.

serventur ~~serventur~~ servetur

Pag. 72. linea penultima

exibeant ~~exibeant~~ exhibeant

Pag. 100. linea 11.

se honore ~~se honore~~ alios honore

Pag. 165. num. I. lin. 15.

vindicens ~~vindicens~~ vindicans

